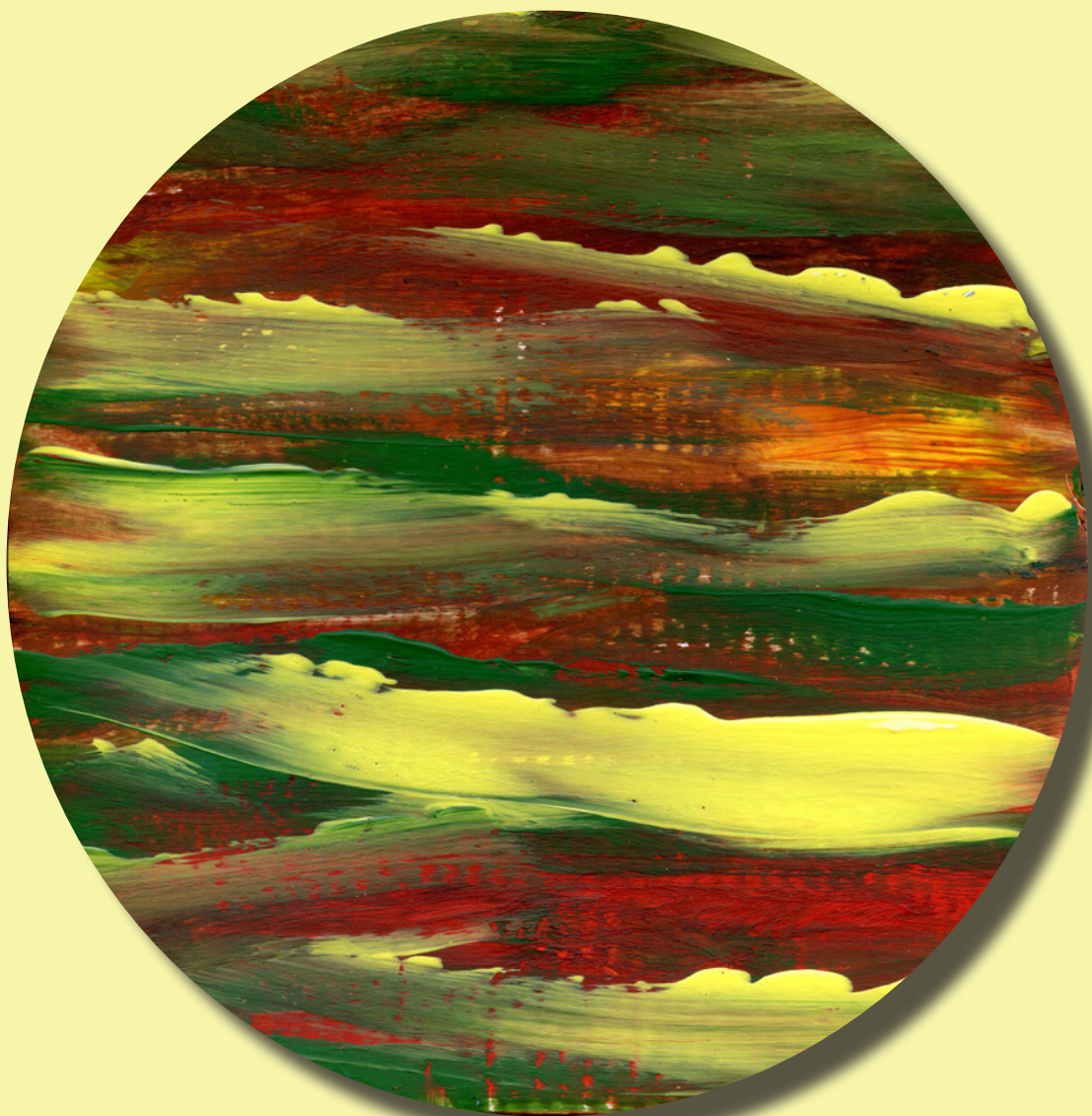

Horváth Piroska
Seres László

Megyek haza

Horváth Piroska
Seres László

Megyek haza

2014

Előszó helyett...

Minden szépség forrása az emberből ered, s az által válik részesévé, hogy hordozza, látja és láttatni képes azt. Ez ad értelmet az emberi életnek, mely a teremtés csodája, mulandóságában is gyönyörű, megismételhetetlen örök varázslat. Kihívás a sorstól, mely végig kísér földi utunkon bennünket Minden más ellene hat, ami az értelmeset értelmetlenné, az értékeset értéktelenné, s a megélhető csodákat vásári komédiává teszi. Az idő az, ami ebben létezésünknek határt szab, s arra késztet, hogy mindenkor jól sáfárkodjunk vele. Úgy éljünk e testi, lelki, szellemi gyarapodásnak távlatot nyitó lehetőséggel, hogy életünk a bennünk lévő szépségek emberi küldetésének kiteljesedése legyen.

Mert szeretjük a szépet, s ez így természetes. S ahogy a Teremtő csodálatos gyönyörűséggel ruházta fel a bennünket körülvevő természetet, ugyanolyan szépségekkel áldotta meg magát az embert is, mint természeti lényt. Génjeinkben hordozzuk a szépséget, s a szépségek utáni vágyat. Kutatjuk, keressük a valóságban, hogy átadhassuk magunkat neki, mint ahogy az is átadja magát. Így lesz átélhető a látvány, így szerez számunkra és nyújt örömet, válik értékke, élménnyé bennünk.

Ezen gondolatok jegyében ajánlhatom az érdeklődő olvasók figyelmébe e könyvet, melynek szerzői a maguk érzés és tudatvilágukkal, művészi eszközeivel kinyitják a szépségek szentélyének magukban épült kapuit, hogy e rohanó világban egy pillanatra megállásra, gondolkodásra, értelmet és élményt nyújtó életigenlésre késztesse nek.

Festmények, versek. A művészet két síkján elindulva közelítenek egymáshoz, s a tisztelt olvasókhoz. Üzeneteik megismerésére, a látvány befogadásra nyújtanak lehetőséget, hogy a bennük lévő vágyak, érzések, hangulatok erősítsék az élet szépségébe vetett hitünket. Így találkozik festmény és vers, s a megfogalmazott gondolat a színek, formák természet adta csodálatos varázsával e könyvben...

(Seres László)

Ellentmondások

Úgy csodálatlak mint tejszínű álmát
a lopakodó hold gyűrött felhők közt
meg-megállva szívem imbolygott
árnyékos voltam jégen s tűzfalon
fényt vetett rám kimért árnyad
öledben gyúlt hajnali láng
vonzott taszított vitt magával
nem kértem kegyelmet feloldozást
nem is adtam bűnöm bűnöd lett
szégyenem erény üldözött csavargóként
szerettelek és szerettél
míg jött egy másik új boldogtalan
két állomás között hogy visszataláljak
magamhoz s hozzád vezekelve megcsalástól
a kijózanító megcsalattatásig

Metamorfózis

Cirógató
kamasz volt
az este
ölelő vad suhanc
az éj

Gyémánt testű
tűzkehely érlelt
ringatott dajkált
mint csillagát az ég
fülembé csókolta
mások ne hallják
még
még

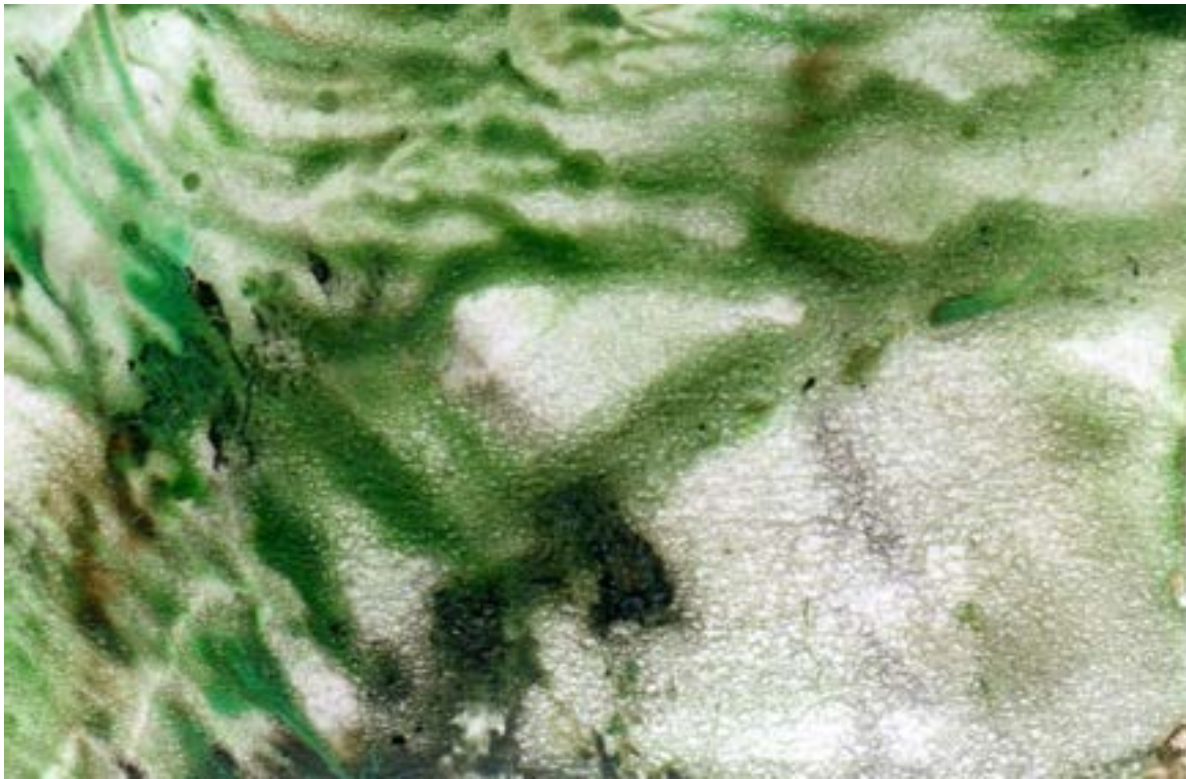
S a hajnal
férfivé tett

Harag nélkül

Megszoktam már ahogy vádolsz
ahogy a bűn vonz magához
ahogy édesdeden gyűlölsz
ahogy a hátamba tört döfesz
ahogy üldözöl és zaklatsz
ahogy bajban egyedül hagysz
ahogy szeretsz ahogy bókolsz
ahogy ölelsz ahogy csókolsz
ahogy lázadsz ahogy tüntetsz
ahogy ítélsz ahogy büntetsz
ahogy esküt szegsz és érvelsz
ahogy árnyad dicsfényé lesz
ahogy halálos kórt lehelsz
ahogy újra életre kelsz
ahogy a szívedben hordasz

Tudom hogy emberi sors az
S végül fogadd el békejobbomat
Harag nélkül

Földbe gyökerezve

Hordtam neki a fényt ölben
mikor sötétség borult rá,
földbe gyökerezett vadvirág-illata.
Gyógyír volt neki és nekem
ábrándnyi éhgyomorra
a kisimult égre festett vágy,
hajnal-szaggatta leheletnyi csend,
ablakáig kúszó vad borostyán,
éltető remény,
fájó kiábrándultság.

Emléke
ma is űrt hagy bennem,
elbűvöl s betölt,
fénye egyre jobban éget.
Magamat vádolom mindenért
s ha feljutok egyszer a mennybe,
hogyan láthassam újra őt
s kérdőre von Isten,
-tudom-
megvakulok érte.

S addig?
Addig hagyom, földben gyökerezzen,
mindegy, ő éltet, vagy én éltetem,
ha rám törnek a kisírt-szemű álmok,
anyám sír bennem
s én könnyezem.

Vers-jelek

A vers jel amíg versel
szív-lágyan vagy nyersen
ringatón mint a tón a mélység
hegyek gerincén tiszta hózuhatag
sír dalol átkarol ölel
visszhangzón nesztelen rebben a lélek
hajnalt ébreszt száll mint a pacsirta
simogat anyakéz meleggel
szépség és éhség mosolya
fájdalom-vigasz könnycseppnyi szó
gyógyír zubogó vízözön
nyíló sorok közt
metsz ojt vés mint a kés
elbűvölnek mint igéző fénykörök
s jobb lesz a jó s tisztább
igazabb a vajudó versben
hogyan ne érd be soha kevesebbel

Értünk születnek szülnek halnak ők
elrebegnek sorokba zárt imákat
átzuhanó tűzvészként rajtunk

s mi velük megyünk pokolba mennybe
mindegy sír vagy dalol
a megfagyott út míg visznek a strófák
megáradt tenger lesz bennünk a tó
lábunk elé borulnak a hegyek
megtisztulásra várunk minden versben
mi élők és meg se születtetek

Elhallgatott bűn

*(Bűnömet végül megvallottam neked
és nem takargattam vétkeimet." (Zsolt. 32.5.)*

Kiállni
reszkető lábakkal Anyám elé
szégyen nélkül ma se mernék
-bár hallanám ma is intő szavát-
hogyan megvalljam vétkeim neki
mint rég amit nem követtem el
Feloldozása szentségéért
újra beismerném

Nem alázott meg
gyermekded vétkeinkért
mikor körbevettük őt
sírva elhadart érvekké
nem a bűnöst kereste köztünk
mindig a büntelent
a rosszak között a jót
és dicsérte szüntelen
meglágyult szíve ha szólt
mi felnézzünk rá mint az Istenre

ilyen az ember mondta
ilyenek legyetek ti is mind
s álljon elém aki ma vétkezett
hamiskás mosollyal mért végig
várt s önmagunkkal büntetett

Hagyta
hogyan az elhallgatott bűn fájjon
tisztuljon
a lelkünkbe mart seb
és fájt
fájt a csend a megszólalásig
ő tudta csak
hogyan könnyek közt büntudattal
elé áll majd
-véréből kisajdultak
kibogozhatatlan igazságával-
bűnösök közül a legbűnösebb
Hogyan megbocsásson

Mintha éheznél

(Anyák napjára)

Tedd büszkévé,
hogy vagy. Neki.
Olyan, amilyenek álmodott,
míg szíve alatt hordott,
hogy boldog legyen.

Ölelje karod,
óvja szíved melege,
mint szétbomló kévét
levágott tarlón
a nyár heve.

Őrizd kenyérialmát
zöldellő vetéstől
kés suhogásig
s testét szeli neked
darabokra.

Szeresd úgy,
-most és mindörökké-
mintha éheznél
s az utolsó falat volna.

Körbe-körbe

(Az elidegenedés kudarca)

Gondjaim magamba
zárom
őrt állítok magam elé
senki meg ne lássa
annak szánom mosolyom
aki nem akarja
hogymám találjon
s gondjait
magába zárja

Így fogom őriztetni
mindkettőnket
őt velem
s vele engem
hogyma Föld is
beleremegjen
mikormosolygunk majd
egymásra

Pötyi

(Kutyám műtétjére)

Riadt fény gyúlt a szemében,
hunyorgó csillaghad
lobbantotta tűzre lázát
a vén szőr-pamacsnak.
Az altató lassan hatott.
Csak nézett, mi az, félsz...
Nem szégyenlem, ő nyugtatott,
nyugi, csak semmi vész...
Így volt mindez kettőnk között,
jól ismertük egymást.
Értette az emberi szót,
én meg a vakkantást.

Lassult a vér, ahogy elnyúlt
mint bukó fény árnya
s lehullt feje a kőpadon
parányi mancsára.

S jött a műtét, a kutyámért
szívem is megszakadt.
Elment, ahogy ember elmegy,
csak pórása maradt.
Gézek, vatták, s szikén a vér
hallom, hogy csörgedez,
mintha hívna: Merre vagy most,
hol van, ki ölbe vesz.

Azóta is őt keresem,
magamhoz beszélek,
szólítgatom úgy, ahogy rég,
a semmit becézem.
S ha hajnalt bont a szürke éj,
-kivert kutya csahol-
azt álmodom, hogy visszajött.
Ő ugat valahol.

Elégtétel

A legnehezebb élethelyzetekben van a legnagyobb szükség a hitre, arra, hogy hitünket soha ne adjuk fel. Anyám hite és kitartása ihlette a verset már felnőttként, többnyire elbeszélései alapján.

Születtem, mikor élni
Már alig volt remény,
Dúlt a harc Európa
Lángba borult egén.
Vérrel áztatták földjét
Fegyverben állt hadak,
Vágóhídra tereltek
Apákat, fiakat.

Születtem, mikor jégbe
Dermedt a Körös part
S átjártak páncéltestén
A "Betekints" alatt
S ölbe vett, ki betévedt
Hogy lássa az "Embert"
Sajnálkoztak: Szegényke!
Front alatt született .

Születtem, mikor Apám
Lövészárokba dőlt
S füstölgő repeszgránát
Kígyónyi fénye mögött
Szemébe robbant égőn
A vérgőzös szikla.
Tán ekkor lobbantam fel
Egy életnyi szikra.

Születtem, ahogy Anyám
Korai virágja,
Csak neki s ő úgy tapadt
Az éhező számra,
Hogy minden csontja bennem
Sírt, mikor etetett
S én ittam a mézédés
Hóezüst könnyeket.

Születtem, mikor inség
Közt zúzmarás fagyban
Zizegő árpaszalma
Volt a derékaljam
S mindennap úgy borult rám
Anyám kéz-meleggel,
Mint kinek kenyér helyett
Napfényt hoz a reggel .

Álmomban visszajárok,
Ha lecsukom a szemem.
Befordulok a sarkon,
Látom, hol születtem,
Hol suttogott a vén hárs,
Hol a fürtös bodza.
Hallom a torony hangját,
Delet harangozza.

S mindig újra születek,
Vonz a Körös árja.
A felkorbácsolt idő
Testemet átjárja,
Mint a parittyás folyó
S már nem tudok várni,
Sánta követ tanítok
A víz felett járni.

Itt, hol a füzes lombja
Síró őszi csendben
Visszavár, tudom, itt lesz
Majd a nyugóhelyem,
Mert itt nyílt rám a mennybolt,
A szót csak itt értem,
A mindegyiknél szebbet...
Azt, hogy hazatértem.

A NŐ és a FÉRFI

Ahogy a szemük egymásra villant,
kinyílt lelkük csillag-mennyországa.
A NŐ látta fenn az angyali kart,
a FÉRFI csak azt, hogy jó...a lába.

Ábrándoztak vad, bűvös fénykörök
közt, mint akit mágia, varázslat hajt.
A NŐ arról, a szerelem örök,
a FÉRFI, hogy véges minden kaland.

Aztán a bőrük titkon összeért,
lángra gyúlt a vágy a szív falában.
A NŐ félt, hogy csak álom-szötte kép,
a FÉRFI fürdött az illatában.

Egymásra hulltan és önfeledten.
A NŐ a jövőjén gondolkozott,
milyen szép pár lennének ők ketten...
A FÉRFI cipzárt s gombot átkozott,

Csókolta vadul mézédese ajkát.
A NŐ hitte, szép esküvő lehet
hosszú fehérben s álmokat dajkált.
A FÉRFI dombokat, lágy völgyeket.

S repítették izzó tűszekerek...
hagyta magát mindkettő elégni.
A NŐT vágyai vitték s gyerekek.
A FÉRFIT...tízre haza kell érni.

Mementó

Anyám ül a kertben a hűvös fák alatt
ajkán szelíd csendben harmatos dal fakad
fáradt levelek közt mint a szél elalélt
szinte fülemben hallom ma is énekét
füstözést hajára villódzó sugarak
tört aranyaiból koronát vont a Nap
így őrzöm őt fájón szívbe-vérbe marva
mint cizellált betűt az őszi aranyban
így bukkan fel mindig ha rá emlékezem
fénylő égi jelként mennydörg? éjjelen
félbetört varázsa amit a sors adott
bővizű forrásból még ma is szomjat olt
s őrzöm féltett kincsként míg a szívem dobban
szomorú szép szemét fenn a csillagokban
elcsukló szavait viharba kiáltón
könnyei harmatát a nyíló virágon
ahogy ül a kertben égi hársak alatt
hallom az ajkán a régen felcsendült dalt
mindig azt a hangot a szakadt lemezen
mely sebet ejt rajtam ha rá emlékezem
s látom hogy integet vár mint rég ugyanúgy
a mennybolt felett hol millió csillag gyúl
s újra vele vagyok már fogja a kezem
elment ő itt hagyott miért nem kérdezem
csak lehullok elé mint az őszi zápor
megfűrösztöm testét az égi párnákon
s a fénylő messzeség mély álomba repít
összerakom mindég széthullt emlékeit

Kibontva

(...a szerelem játéka...)

Az vagy nekem - kibontva - akit megálmodtam
kiért szent esküvel meghalni voltam képes
- ígéretként - mikor rávett szorongatón a szerelem
hogy érezd mennyit érsz nekem

Mi mást tehettem hisz arra vágytam hogy veled éljek
Az ember mindig tanul ha kijózanul

Hát mondd mit ért volna ott halálom
neked s nekem ha megteszem
s elhagylak örökre mint egy ismeretlen.

Kibontatlanul...

Útravalónak

Nem kell végigmondanod,
hogy mit akarsz,
ha áld nyelved Drágám,
vagy perelsz velem.
Szemednek nyiladozó
csillagait
s minden szavad mára már
jól ismerem.

Mégis hiányzik a szó,
fáj ha hallgatsz.
Mondj jót, vagy rosszat,
csakhogy visszaszóljak...
S ha hív az őszi alkony,
terítsd rám
a megfáradt csendet
útravalómnak.

Mint ahol halott van

Kihalt a sajnálat,
kidőlt keresztjét tapossák
útszéli lomokban.
Zsebre gyűrt
tűzfény árnya már a nap.
Gyászruhát ölt,
mint ahol halott van.

Miért ejt kétségbe
a szipogó hold,
haláltusa hulló csillagokban.
Miért fehetnek le
gyermekeink éhen
szemükben könny-meleg
vágyak igézetével,
mint ahol halott van.

Miért vádolja sorsát az ember,
mint jég verte vetés
balgaságát kiraboltnan
felszaggatott életek
dús magvain,

miért mond imát érte,
mint ahol halott van.

Miért telik meg az erszény,
hol kiürül a szív
s jajkiáltásra
már vissza se dobban.

Összenőtt a kéz
a harangkötéllal,
s csak temetünk,
mint ahol halott van.
Mint ahol halott van.

Halló ... itt vagy

Halló... itt vagy...börtön ez
bakelitmélység, s te hallgatsz,
mint egy fogoly
Hajfonatod kábelloknikban lóg
szédülten beléd csavarodom
riasztasz megcsörrensz
milliónyi idegpályán át indulsz hozzám
szavaid alagút-huzalerdők
acélbozót illatát hordozzák
kagylónyi testedben
remegsz és megremegtetsz
felizzik mágikus vonalad
hogyan éteri csillag vad tüze járjon át

Fülemhez így tapasztottalak.
Szorítalak, véred belém kékül,
rád fonódik forrón a kezem
megfest orvul, ahogy ülsz állsz fekszel
a drótokban kigyúlt képzelet
ott vagy ahol én
épp szembejössz velem

hangomat átöleli hangod
vágkötelek acélvezetékek
húzzák bennem a vészharangot
Tenyérnyi boldogság ez neked,
s nekem
néhány perc csak
reszketsz vibrálsz
egy hullámhosszon
lélegzeted lélegzetem
tengerárjaként lüktet
te szólsz, én hallgatok
öledben így ringatózom

Halló...itt vagy...
Hallgatsz...már meg se hallasz,
nincs vonal
a szívemig szakadt a húr
várok rád, hogy megcsörrensz újra
és hívsz
hogyan kiszabadítsalak

Fohász

Anyám kérésére írtam Fohászként a magam Miatyánkját nagyon régen, szinte kamaszként, amit ma is sokszor elolvasok s emlékezem.

Mi Atyánk,
ki vagy a mennyekben
s trónt ülsz elevenek és holtak felett,
gyarló életünk földi küzdelmében
szenteltessék meg a Te neved.
Balgá hívságok kísértenek
s a bűnök közt nem látjuk szép orcádat.
Fogd a kezünk, önts reményt szívünkbe
és jöjjön el a Te országod,
mert erős lesz a hitünk benned,
ha követjük híven parancsolatod,
mikor a balsorsból nem látunk kiutat:
Legyen meg a Te akaratod,
ahogy a mennyben, a földön is
a Te világod ragyogja be utunk
amíg a sötétség útvesztőin át
megtisztulva Hozzád eljutunk.
Gyámolíts, mint anya gyermekét,
a halálban Te fogd le majd a szemünk,
adj hitet lelki üdvünkhöz a jóra.
S add meg mindennapi kenyerünk.
Alászállva a szent forrásba
nyújts feloldozást minden vezeklőnek
s taníts meg bennünket megbocsájtani
itt az ellenünk vétkezőknek,
mert annyi még a bűn a földön
s annyi szent igéd hullott feledésbe.
Földi hívságok pompája vakít el,
ne vígy minket a kísértésbe.
Adj erőt s tiszta gondolatot,
hogy elválaszthassuk a jót a rossztól,
hogy rögzös utunk Hozzád vezessen el.
Te szabadíts meg a gonosztól,
Mert nélküled porszemek vagyunk,
s benned oldódunk fel, ha kétség gyötör...
Mert Tiéd az Ország, a Hatalom
És a Dicsőség mindörökkön
Amen

Ne félj

Nem mondhatom el fájdalmam senkinek,
úgy járok a földön, mint egy idegen.
Holt tenger a szívem, szenvednie kell,
befelé csordul vére sebeimnek.

Csak én tudhatom, lelkem miért remeg,
mennyi vágyat fojtok vissza magamban
vajúdva a ki nem mondott szavakban.
Ne félj Kedvesem, amíg én féltelek.

Csak érezd, mennyit ér ez a hallgatás,
hol a hangos szó hamis dallamvarázs,
vakító kósza fény az ég peremén.

Szavak helyett az kell, ami visszatart
a büntől, mint ránk szabott égi malaszt.
Oldozz fel, még ha meg se érdemelném.

Közönyök közt

Nem az vagyok, akit bennem láttok.
Bevallom, én se ismerek rátok.
Itt hagytak rég, elhulltak őseim,
barátaim és ismerőseim.
Távol a Nap, tévelygek ideleenn,
mint aki magának is idegen.
Járt utakon akármerre lépek,
hiányoztok, nem botlom belétek.

Ajtóm nyitva, ablakom is tárva,
pókhálót teríték a világra.
Magam elé a szívem kirakom,
törje össze azt, aki kirabol.
Szembejönnek velem a közönyök,
magamnak már vissza se köszönök.
Átnéznek rajtam, hogy meg ne lássák
arcomon a maguk arcvonását.

Csillagok kihúlt testeként

Szédít a nap, tüzel a táj,
szikkad a föld keble.
Hogy mondjam el neked, mi fáj
így megöregedve.

Árnyékba bújok, míg vérem
vágy, vagy ösztön hajtja.
Ma, örülök, ha túlélem.
Régen, belehaltam.

Ne korholj, ha nem becézlek
-az idő a Drága-
ébredésben amíg nézlek,
Hold ringat karjában.

Lobbants lángot, adj egy esélyt,
én leszek a fáklya,
s csillagok kihúlt testeként
zuhanunk egymásra.

Gondolattalanul

Ha nem jössz, szőnyeget teríték eléd.
Üresen szól szív, szó, száj így a mának.
Eszméléseimnek értelme te légy
árnyat-bontó fényisten. Úgy várlak.

Hamvadó tüzem lobbants lángra parázs,
fakassz dalra még te örök életű.
Légy kifosztott lelkenek az apanázs.
Nélküled -látod- minden sor holt betű

ezüsthabfodrokon ajultan fekszik,
s mélységeid helyett csak eget kémlel.
Ilyen az ember, ha haza igyekszik
magába fojtott csendes ürességgel.

Hasztalanul

Nem tudok haragudni rád,
ha összecsendülök veled,
-mint két törött kristálypohár-
zeng bennem egész életed.

Lehetsz méreg, gyógyír vagyok
minden cseppben sírig ható,
s a seb, mit rajtam ejtettél,
elmúlt, ki se tapintható.

Ne szaggasd fel, nincs már időnk
hasztalanul vezekelni.
Áldozunk új sebeinknek,
amíg így tudunk szeretni.

Fokok

35 felett már görbül a hát az út a sín
görbül az ideg vele görbül az agy
a gerinces a gerinctelen
s ha nincs az is lángra gyúl
hajba kap s kifut mint a tej
liheg és zihál a tüdő
szomjasan tátog a száj
a Nap lázba hoz
s a szív jaj a szív most
megcsendesült harsonás bolond
félrever kihagy néhány dallamot
Írhatnék verset
jégbe hűtve forrón lelkesen
üdítő kortyokként de kinek s minek
ki hallja meg itt e sütkérező
kéjenc vén földgolyón
agy(v)érzéseim tikkadt rímeit
fájdalmas e kórkép hogy élünk
csak látszat tűnő délibáb
fénytelen vágyaink kihűlt zsarátnoka
mozdulatlan vegetáció
s nincs rá magyarázat
lángra gyújtva az égbolton
rácsapja Isten gőzölgőn

Földünkre a Napkorongot
mint éltető falatokra anyám
a forró fedőt
35 felett vörös gömböc had
tűznyelve hasogat
kutat ahogy a röntgen s ölbe vesz
repít aszal tartósít
génjeimben ezt örököltem
halálon innen és túl
ismerős bennem rég e kép
télen jég köszönt nyáron hőség
jön elélem toppan mint a hű rokon
égőn fortyogó szomjan kortyoló
tűz-gőz-mozdonyok lüktetnek át rajtam
mintha várnám őket lángokban álló
felpúposodó pályaudvarok sínein
Menekülhetnék előle mint más
hisz árnyékom sincs már
s e ragyogástól fel se buzdulok
nem szédít meg nem is gátol
ez égi fénnel lobogó tűzvarázs
nem káromkodom s nem mondok imát
lehúzó testem fényredőnyeit
s magamból többé ki se mozdulok

Kezed

(Anyámnak)

Már reszket a kezed, s én csak ízlelgetem
mozdulásait kanálnyi csendben,
hogy gazdagítson.
Lelkedből mersz nekem
erőt egyetlen könnycseppben.

Elernyedtek az évek ujjaid hegyén.
Már kétszer fogsz,
hogy megtarts magadnak,
s többé el se engedjél, ha menned kell.
Szólj rám, hogy maradjak,
s úgy nézzek fel rád,
mint egy fáradt Messiásra.

Az önfeláldozás lehet ilyen,
ahogy beleremegünk
e soha el nem múló varázsba,
mikor a kezed
kezemben megpihen.

Ha gyermek lehetnék

Ha gyermek lehetnék újra,
múltam rendbe hoznám,
s a bűnöktől megtisztulva
térnék vissza...hozzám
s a rég elhagyott kisfiút
is szeretném még látni,
s hinni, hogy elfogadni tud
sorsomból akármit.

Ha gyermek lehetnék újra,
gyermek is maradnék.
Anyám ölében megbújva
lennék a jó, a szép,
kínjainak áldott terhe,
nem a falu rossza,
aki mindent eltemetne,
s mindent visszahozna.

Csak úgy

Feladni
elveket, mit zendülő vér,
szív, ideg és agy
égi pályákon beléd vésett,
csak elvtelenül lehet.
Ahogy a hitet hitetlenül.

Megcsalni
szerető Kedvest,
lelkedből fakadót kinnal,
göggel, megkísértetten lehet,
mikor gyönyör az éhség,
s a szomjúság is éltető,
csak megcsalatlanul.

Eldobni
nőt, a legdrágábbat,
ki megértőn önmagává tett,
s szívedben féltve hordtál,
csak úgy, egyedül úgy lehet,
ha belehalsz előbb,
hogy élni tudj tovább,
ha szólsz, hogy örökre hallgass
ordas szívvel kivert kutyaként
boldogtalanul.

Veled

Ezer az arcod, s egy a szíved,
az arc elküld a szív marasztal,
ahogy változnak ízek, színek,
télen, nyáron, ősszel, tavasszal.

Más és más vagy, friss fonott kalács;
forrón, testbarnán, hófehéren.
hevítő tűz, hamvadó parázs,
éhségem - egy falat kenyéren.

Kiismernélek, ha hagynád magad,
felfeslene arcodon a máz,
tükröd fényében az árnyadat

Szíved feltárná - amilyen vagy;
akkor is ha fáj és megaláz
a kín, hogy végleg enyém maradj.

Pokol volt az

Gyűlölj, hogyha szeretni félsz
s a félelem súlya nyom
Neked jobb lesz, ha elítélsz
Nekem, hogy megbocsájthatom.

Elbódított tűzkelyheid méz-
édes íze, mely mennybe vitt.
Pokol volt az, s ha megigéz,
hogy szeretlek még, el ne hidd.

Bűnhődés

Lehoznám neked még egyszer a Holdat
részeg éjszakán, míg gyötör a láz.
Csillagrendszered ájult foglya voltam,
elvakított káprázat, és varázs.

Hittem neked, s a mézédesszók
örjítő ízeit szomjazta a szám.
A ringó tavon jaj az elalvóknak,
hol vonz a mélység, és a magasság.

Megtagadtál az első kakasszóra
éjből menekült fájó hajnalon.
s elvérzett a nap, elhervadt a rózsza
Júdás-csókdóttól az ajkamon.

Most mégis itt vagy, hogy mentőtánúm légy,
eljátszhasam az okos ostobát,
megbocsátva bűneit jövőnek ma még,
csak egy kicsit hadd aludjak...tovább.

Piedesztálon

Nem vívódtam. Hittem akaratlan.
Mindenem vagy, csontomból faragtam
tartópillért neked, mint a gyerek,
hogyha nem vagy velem, érezzelek.
Futó erek, s szíved köré bordát váznak,
vágyakat szárba szökkent kalásznak,
s utat kanyargón, hol lábad hordoz.
Mégbékélt csendet vad viharodhoz.

Nem vívódtam. Tudtam, amit kaptam,
hit volt, s kétely az elvetett magban,
feledve a kint, mint aki célt ért,
s átkelt veled tetőt borzolt szélként
sóhajok hídján, zsalugáterében.
Fáklyám lettél, mikor hozzád értem
megkövülten talapzattá válva,
hogy felállhass a piedesztálra.

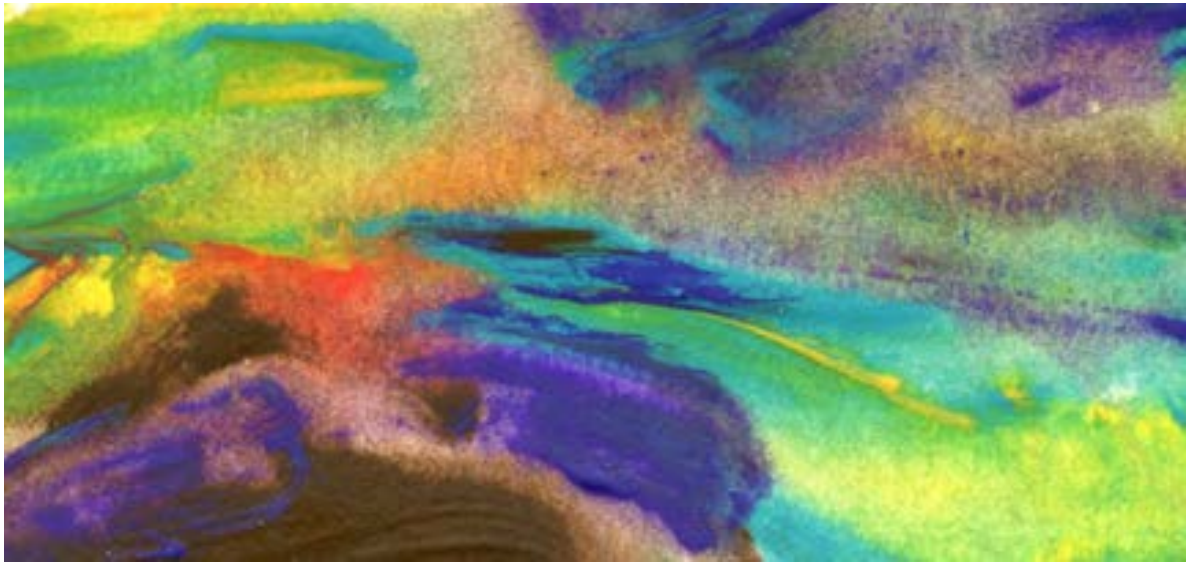

Kart-karba-fűzve

Kétszer annyit adnék
-magamból-
fűnek-fának-virágnak
ha kart-karba-fűzve
szívükbe zárnának

Testem lenne
fű
lelkem
fa
hiányom
ha nem leszek már
virág

Anyám vázájában

Nem kell

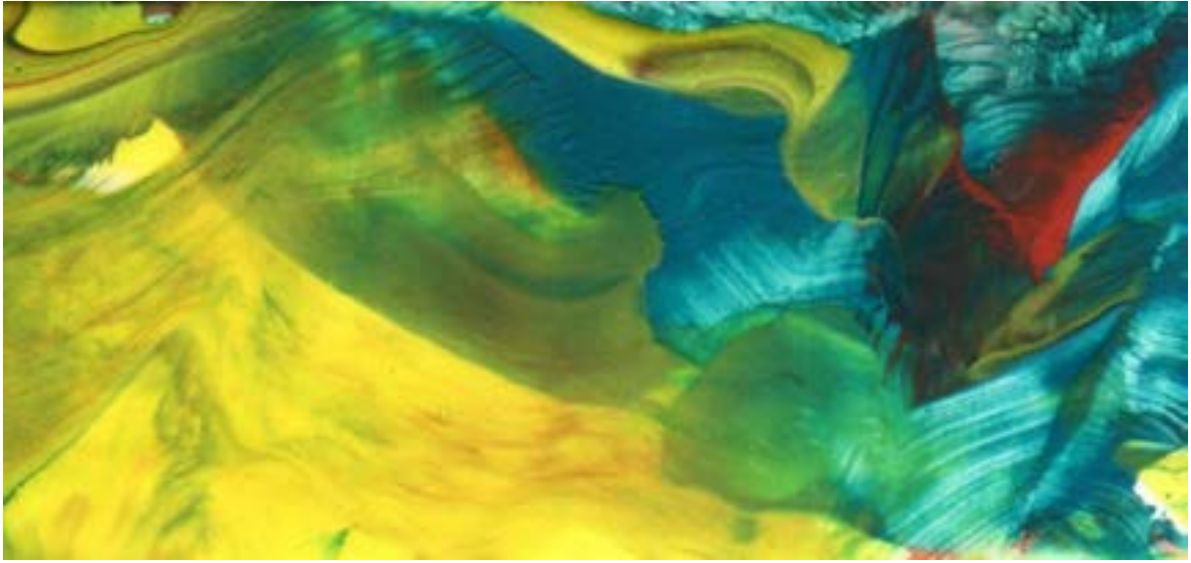
Nem kell
már a lárma,
csend kellene végre,
ostoba háborúk helyett
okosabb béke.

Kézfogás, új ünnep,
nem öldöklő szózat,
olyan fegyver kell,
ami harangszót ad,
s imára hív
bűnöst-büntelent
az Isten,
ajtót nyit elénk,
s vár, hogy ítélkezzen,
hát mondjuk ki mind,
ha beleszakad a szív,
elég,
nincs rajta kívül más,
aki megsegítsen.

S béke lesz,
meglátod, béke.

Csend,
mint a temetőben.
Nem számít az se,
mi marad itt még,
mi megy veszendőbe,
s kié lesz az érdem,
csak hullj le elébe
magadért, másokért.

Még nem késő.
Még nem.

Ajándék

Ajándék minden nap, ami még jöhet
Gyér garas, mint a becsült kereset
Mennybéli békémből kicsiny előleg
Hogy háborúzzak még egy keveset

A remény táltosa visz még magával
Mit számít ha álmod sutaság mind
Nem méricskélem megtépzott szárnyam
Ha felemel a nap sugaráig

A lét elfolyó homokjából még itt
Egy parányit markol a két kezem
Sziklát nem görgetek a márvány éjig
Holdat sem lopok rá vad éjeken

Nem török rá a bezárt ablakokra
De a rebelist imámban megáldom
Nem fekszem le harmatos pázsitokra
Nem virasztok ringó rózságyon

Csak ráírom a föld arcára ébren
Ajándék az hogy a földön vagyok
Egyszervolt emberként, mint a mesében
Addig élek csak...míg meg nem halok.

Mirabell-kert

Összeborulnak hamvas-üdén
szellőlebbenő csendben a fák.
Nyugalom ül a lombokon,
s égi vásznán árnyat bont a Nap,
mélyre les, -mint beomlott kutak-
fellobbanó hittel letúnt korok
rejtett titkai után.
Fáradt testet éget így a vágy,
hatalmába kerít,
ledönt a szépség varázsa,
hogyan befogadd megadón
lúktető borzongással évszázadok szellemét,
mit ősök őse alkotott.

Virágok, csobogó szökőkutak, nyírott fűsövény.
Felhők fölé emelt kötömbökből
Istenek vigyázzák itt az Édent,
amit az ember csábító,
szép szemektől megremegve
kedvesének megálmodott.
A viharok is mozdulatlanok.
Salome lépteit járja be eSkanyargón
szelídgesztenye fasor közt a fény.

Áthatoló színek, formák álmvilága ez,
gyönyört vetett ágy szerelmi nászhoz.
Összefonódó, lágy vonalak,
megfejtethetetlen ecsetvonások
a táj homlokán.
Tornyok, kápolnává szentesült imák
örök szomjúság, örök éhség.
Karéjt hasít az éj itt a bujkáló holdnak,
aki nézi, hangokat hall,
szférák zenéjét, s őket látja fenn,
-kettőjüket-
csillaglevelek közt, tejútsétányon,
egymást ölelve, születve, lehullva,
ahogy új, és új alakot ölt a kert
harmatos öntőformákból
minden hajnalon, s rabul ejt,
mielőtt felébrednél...

Hogy benned szépüljön tovább.

Belőled sajdulok ki

Mottó: Csendben igazulnak meg a kimondott szavak...

A türelem idegszálaidra
fűzött drága gyöngysor,
csendszólam a zajban,
lelket gyóntató ima,
hajnalt hozó harangszó,
mikor haza vársz
s ajtót nyitsz előttem.
Soha nem játszod el
a nagy halált,
csak állsz szoborfényesen
vakítón, mozdulatlan.
Már nem is faggatsz.
Rám terítéd szírommosolyod
kijózanító illatát,
s megigazulnak a szavak.

Lator nem menekülhet
keresztjéről, kit az Úr
választott maga mellé
s általa megbánón üdvözült.
Bűneim türelmedbe ojtom
megszégyenülnek vad hajtásaim.
Hordozlak, mint a glóriát.
Hisz belőled sajdulok ki,
s benned nyerek feloldozást.

Démontúz

Gyötrő kínban heverészek,
mint a csontig fagyott részeg.
Lelkem szomorú fűz lombja.
Hajlott törzsem behúzódik
ledőlt árnyékomba.

Amióta elhagytalak,
darabokra hullott a Nap.
Tested sziluettje ívét
visszahajtja rám az Isten
égbe vivő hídként.

Lehet bűnös, vagy ártatlan,
akit angyalok áltatnak,
s vágyakozó csillag éltet.
Még ha belehal is boldog,
hogy démontúzben éghet.

Mindig más vagy

Ezer arcod van, és egy szíved.
Szemed elküld, szíved marasztal,
úgy változol, ahogy a színek
télben, nyárban, őszben, tavaszban.

Mindig más vagy, mint fonott kalács,
forró-testbarnán, hófehéren.
Éltető tűz, hamvadó parázs.
Éhségem egy falat kenyéren.

Megismernélek, ha hagynád magad,
-lekerülne arcodról a máz-
s szemedben fény mögött az árnyakat

is láttatná a szív, milyen vagy,
kétségeidben, míg engem vársz
újra, hogy végleg velem maradj.

Viharos sikolyok

Rám terített éj vagy.
Minden szavad felcsillagoz,
mikor hozzám bújsz,
súgsz és ölelsz,
csókok csordulnak ki szomjas
szánkból,
örvénylik szerteszt
a vágyak gyöngysor habfodrán,
míg két karom ringat.
Érted hallgatok.
A csenddel mérem a végtelent,
hogy bennem maradj, s örökké élhess.
Neked adom, amit ember felfogni
nem képes,
egyetlen pillanatért most,
termő ágaid éltető nedveitől
félíg elaléltnan.
Poliptested koráll-sziget,
tengerzöld öblöd vonz.
Hullámszik, tágul velünk a tér,
ágyat vet partjaid öle,
átfog, szorít, kivár

tested kagyló hajlatán
a porcelán idő.

Felfénylesz lüktetön,
hogy révbe érj velem.
Viharos sikolyok árja zúg,
s hagyod, hogy elnyeljen
újra a kéklő mélység.
Hullámtörő gát vagy,
hasztalan ellenállsz és engedsz,
szívedig jutok fel-felcsapódva
- magamtól is védsz -
hol vágyaim elragadnak
a tobzódó árral
tört árbocok, tépett vitorlák
hullámverése közt
térdre hulltan,
s lábamhoz szelídül a vihar
lassan, észrevétlen,
míg felsír a lélek
simogató tenyerünkben.

Hordom a keresztet

Még befonja testem ág-boglyas cserjéd,
mályvaillattal ölel lombkarod.
Várom vágyaink kristálytűz csendjét,
mint hálaimát esti harangok.

Tobzódnék csak, kéjes, vad unalomig
magamba olvadva, mint az ostya.
Völgyek tüzétől havas csúcsokig
az utat lábunk rég kitaposta.

Úgy élek, ahogy a földbe zárt mag,
megbújva, hogy ne halljak, ne lássak.
Árnybontó szövétnek gyenge lángnak,
hamvadó tüzem meg égi varázsnak.

Nem kell öröklét, ha elvesztelek
járt útról járatlanra letérve.
Hordozom bűnben a keresztemet,
hogy felérjek arcodhoz a fényre.

A felcsillagozott égen

Ketten írjuk a verseket.
Én, meg ő, második énem.
Ő ifjúként ír nyerseket,
én beletörődön, vénen.
Ő álmodozva, én ébren,
a jövőt ő, én a múltat
a felcsillagozott égen.
Keressük újra magunkat.
Ő kérdez, én válaszolok.
Gyökerét óvja már az ág,
ősét a világrahozott,
s kételyek magányába zár
rejtélynek, örök talánynak,
hogy kibontsa virágait
gyenge kelyhéből a mának,
s fölém nő, mikor elvakít,
én meg hagyom, hadd ragyogjon,
mint fénylő csillagrendszerek,
hisz én voltam ő egykoron,
s holnaptól újra... ő leszek.

Lázálom

repedt égre felhők ülnek
árnyakként mind rám vetülnek

osztoznak egy-egy falaton
a lángoló boncasztalon

tűzsekér hord teveháton
az életem egybe-látom

jéghegyektől kínzó lázig
ahogy jajgat s hahotázik

könnyet se ejt a síromra
mintha meghalni bűn volna

nem nyújt vigaszt dal mese sem
anyám mosolyát keresem

vad vizeken át csörgedez
oltalma csöndben körbe vesz

erőm végleg felissza már
a kelő Nap mely visszajár

kisiklott füstös vonaton
hogy keseregjek magamon

mi bennem fel és le ingáz
szárnyal elejt és leigáz

s amíg élek megvédenek
a megtámadott vérerek

zsibongva hogy nem hallhatom
Isten zörög az ablakon

Átszűrődő fényben

Mondd, szégyen,
vagy hiányérzet,
ahogy átjársz rajtam,
mint a röntgensugár,
míg védekezem.
Kristály-pillantásod metsz,
lehullnak titkaim testemről
tépett ruhaként,
s olyannak látsz,
amilyen vagyok.

Egyre mélyebb
medret vág belém
átszűrődő fényed,
hogy el ne veszítselek.

Csontboltozatom alatt hordlak,
s lelkemig begombollak,
mint rám terülő kabátot
nyárban, s télben is,
hová csak két ember fér...
te meg én.

Látod.
Ilyen egyszerű az élet.
Már nem is érzem többé
hiányod.

Álom-vízió

Álom botorkál, üvegtestű fények
idegrostjain kergetőzöm veled,
lógok a semmi rám feszült falán.
Szemem sugárhantta görbít
zúgó, kék jégtorlaszokat.
Horgonyra vet a katamarán.
Táguló kábulat ringat el,
harangkötélként lógnak az erek,
szétfoszlott árnyalakok közt.
Zuhanok a táguló mélybe, s jönnek,
csak jönnek a négy lábú emberek.

Merre jársz Kedvesem.

Testem érfalán hemoglobinok
lassuló dobja pereg.
Támadnak bronz-vörös-fehérje hadak.
Indigó-kék sorfalakat festek fel az égre.
Szendereg eszméletem.
Kulcsra zárom újra a múltam.

Látod, már ettől se kell félned.

Púposodik a csend, szinte fáj,
belém hasít a felismerés,
álom, vagy vízió ez.
Szív, máj, vese, égő katlan.
Régvolt test-vérek rólam beszélnek.
Zsibbadt tagjaim elhagytak.
Szétdobálom szavaid dallamát,
ami előled belém menekült
sóhajodból, mint megrészegült
néma hegedűk hangjai.
Négy falat forgatok négy felé,
hallod, serceg, sül rajta a tegnap,
könnye hull, égett zsír szaga árad...

Hogy mi volt ma, nem emlékszem,
s hogy holnap mi lesz ,
nem latolgom.
A képek, szavak urnasírba hullnak.
Az ébrenlét kapuit rám zárja az ég.
Merre jársz, jöhetsz még.
Kihez, minek, hisz már én sem vagyok.
Utat nyitok agysejtjeim közt
magamnak, magamhoz
Te idegen, Te ismeretlen...
Te váratlan vendég.

Viharos történelem

Varak a képen
tetején az égbolt
tenyérszerű darab csak
kékellő szökő ár
vérforró gejzír
visz repít Istenig

Eltűnt városok
s könnyeink
véges végtelen
örök áradása
egy leheletnyi
kézmozdulat mögött

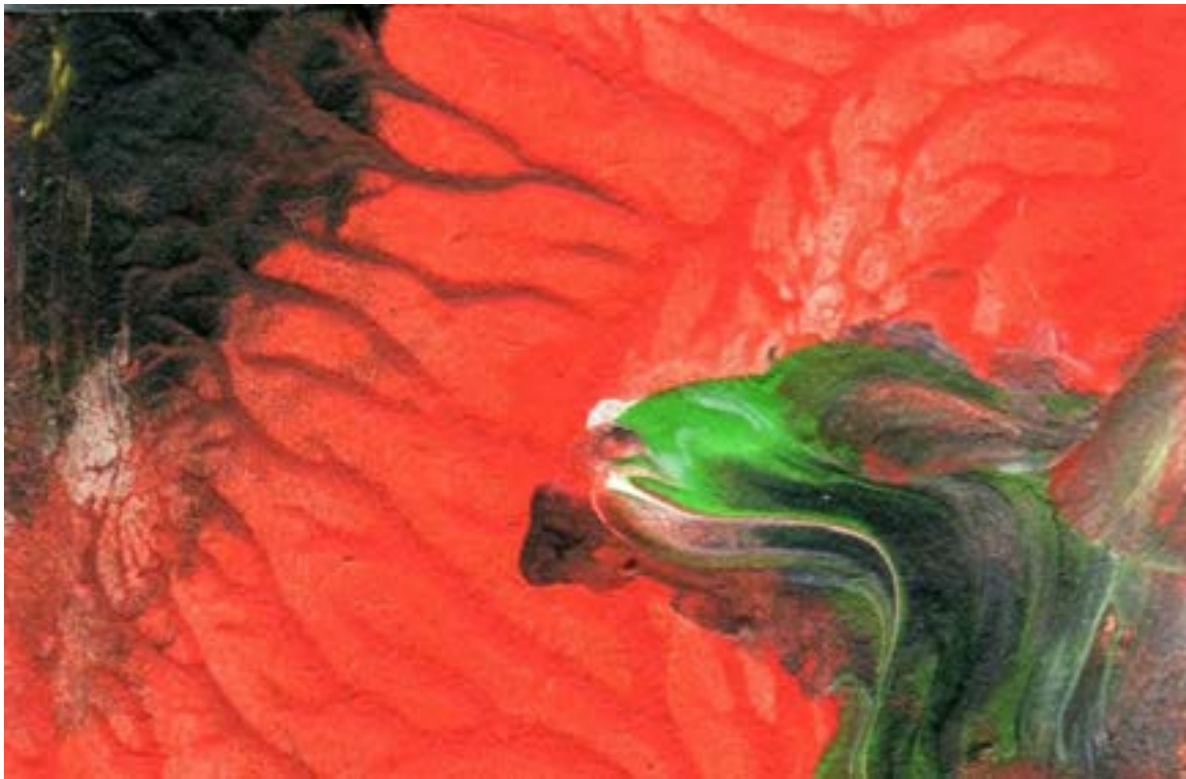
Ecsetből kicsordult
ránk
vihar
és történelem

Könnyek

Hullajts könnyet
hogyha bánvlak
száraz a szik
gazt terem
nincs töve a
kidőlt fának
a holt szív is
szívtelen

Ne menekülj
engem bánthatsz
jó így érted
szenednem
könnyek nélkül
nekem fáj az
ami könnyel
neked nem

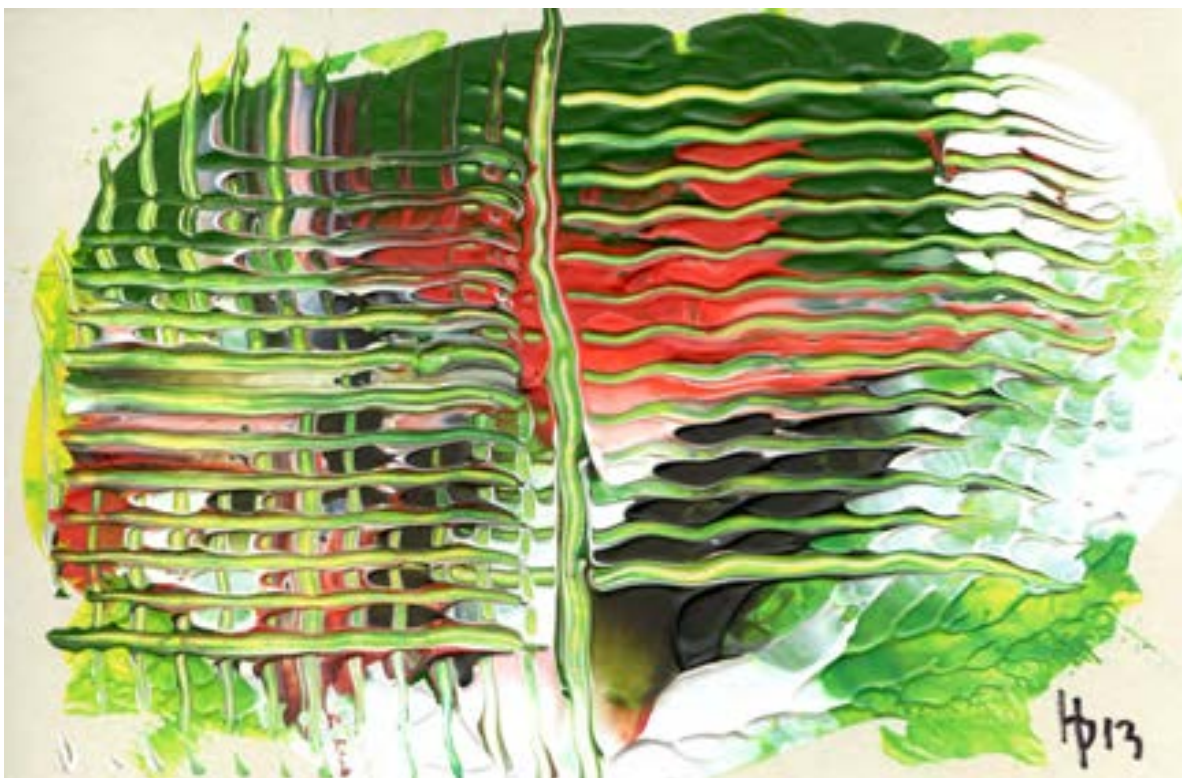

Pedig és Mégse fiának dala

Pedig
tenyérbe vett szívvel
jöttem a világra
Mégse
kellettem senkinek
ki szívesen látna
mint magzatát a diófa
ha telt rügye lobban
mindegy bölcső vagy bitófa
sarjad a lombokban

Pedig
anyaöltre vágytam
féltsen aki kihord
Mégse
lehet az anyátlan
aki születni fog
hozzon erőszak vagy gyönyör
gyümölcsöt a nászban
hogyan léteért könyörögjön
mint a mag a kalászbán

Pedig
dús nektárt ígértek
rám csorduló mézben
Mégse
lettem más csak bélyeg
tötrész az egészben
levetett rongy akit elnyűtt
ösztön élet isten
mintha a vérpadra került
volna aki nincsen

Mondd, ki vagy...

Mondd, te ki vagy, s ki vagyok én.
Nyitott tenyér, és ököl.
Örök kétség, vagy a remény
búvó csillagrögökön.

Ellentétek együtt, s külön,
hol többlet, hol meg hiány.
Kés, és kereszt kenyérünkön,
egymásra éhező száj.

Te kinyílsz, én bezárodok.
Isten áld így, vagy büntet.
Én építem, te meg bontod
épülő szerelmünket.

Pillanat és örökkévalóság

Átszakadt éj. Már csendes alázat van.
Táguló erek a zsalugáter égen.
Veled vagyok megcsillapult lázadban,
elejtett vad a gyűrött csatatéren.

Átlépünk vágyaink tűz-sziluettnél,
-egybeolvadt fáklyatestünk világít-
megfeszítetten, mint Krisztus
keresztjén a pillanat. Örökkévalóságig.

Életre-halálra

Könnyeket őriz
a síri csend
elnémult harangok
öblös ércfalán
megmételgett
bánat holt virágát
s égbe kiáltva fájón
csendet a harangzúgás
vágyakozó hitet
szélnek buzdultan
míg megnyugszik
a lázadó szív

Minden múló pillanatban
ott az újrakezdés
s minden kezdetben
ott az elmúlás

így hordja óvón
édes terhét
burkában a föld
magzatát anyaméh
s hiszi világra jön
mint a remény
kínban vérben

Életre
halálra

Cserbenhagyás

Elütötted
egy könnyed
laza viccel
hogy nem kellek már
van más
Rám csaptad az ajtót

Én meg csak álltam ott
leforrázva
mint aki félig holt
vagy talán egészen
Tovább rohantál

Mi ez ha nem
cserbenhagyásos
gázolás

Bo-Bó

(Kutya-szonett)

Ül, les, ha mozdulok, velem mozdul
surranva, ahogy falióra jár.
Szeme aranykaréja rám fordul,
mint csontgolyó a rulett számlapján.

Megnyújtja testét, ébren szendereg,
figyel, tudja, mit tesz-vesz a család,
mikor az égbolton baljósan fény remeg,
ő érzi a bajt. Távolabbra lát.

Elrejt apró étkeit, mereng,
két lábra állva kér, mint a gyerek,
avar alól férget, csigát kiás.

S ha megfedem, lehorgassza fejét,
szeme megejtőn imával felér,
mintha érezné...most ő a hibás.

Két ismeretlen

(Rémhírekről...)

Nem tudom
hogy mit tudhatnak rólam mások
ahogy ők se tudják
hogy róluk mit tudok
így élünk mind
suttogott hallomások
szövetmintái
mint fertőző vírusok
s terjedünk...

Rólam ők
én meg róluk hiszem el
a hihetlent kárörvendve
s ha tévedünk
meg se rójuk érte egymást
vagyunk akik voltunk
rejtőzködőn s elrejtve
mint egyenletben
az ismeretlenek

A pillanat

A pillanat varázsát
öleld át bölcsen.
Engedd, hogy karjaiban
ringasson,
s ringasd őt el.

Ami volt, már elmúlt,
ami lesz, még álom.
Élvezd, ami van,
s szeresd úgy,
hogy a pillanat
megálljon.

Kezek

Két
érezetlen kéz
összekulcsolt élet
elhaló szorítás
tiéd enyém
-már így lesz örökké ez-
mintha
mindennap elégnénk

Mondd
mi lehet erősebb
e síríg tartó
gyengeségnél

Hajnalban megyek érted

Hajnalban megyek érted
álmaid égígérő lajtorjáján
mint a mesében
hol csillagok csodálják
lázás meztelenséged
vágyad önzőn falnak fordul
véget ér az élet
homlokodra csordult csókjaim
lesz a végzet az utolsó kenet
mielőtt itt hagysz
hogyan éreznem hiányod

Testemmel örökre
felébresztelek

A szó halhatatlan

*(A gondolat, és a kimondott szó,
olyan a léleknek, mint szomjazó
földnek a hulló harmat...)*

Hol léha harsogás
üt zajt a verssorok
közt, a sok hasonmás
rím csacsogva csorog,

Hulló csillagdarab
mind, üresen csengő oltár.

S ahol gondolat van,
lélegző partszegély,
a csend némán beszél.
A szó halhatatlan.

Örök becsű marad,
akkor is, ha ki se mondják.

Ébredés

Hajnali lódobogás,
szürke nyerítések
tajtékja ébreszt,
vérbe borul a távol,
nyújtózik az ég,
rojtos felhők közé
teknőt váj
egy felcsapódó vércse,
tollait fürösztí,
zsákmányt kutat,
köröz a táguló térben.

Dallamok nyílnak,
rejtett égi csapok,
egymást ölelik
a fényzuhatagok.

Itt benn csendben ül,
alszik a tegnap,

széthullott könyvek,
kidőlt verssorok,
hallgat a szó is,
egymást ölelő ruhák
a felborult széken
lógatják karjaikat.

Csipkézi árnyait a hajnal,
haja gyapjas,
bíbor földre hull,
mozdul a város,
fénybe kúszó síneken
felnyöszörögnek
a síró villamosok.

S az ablaküvegeken
riadót ver a reggel.

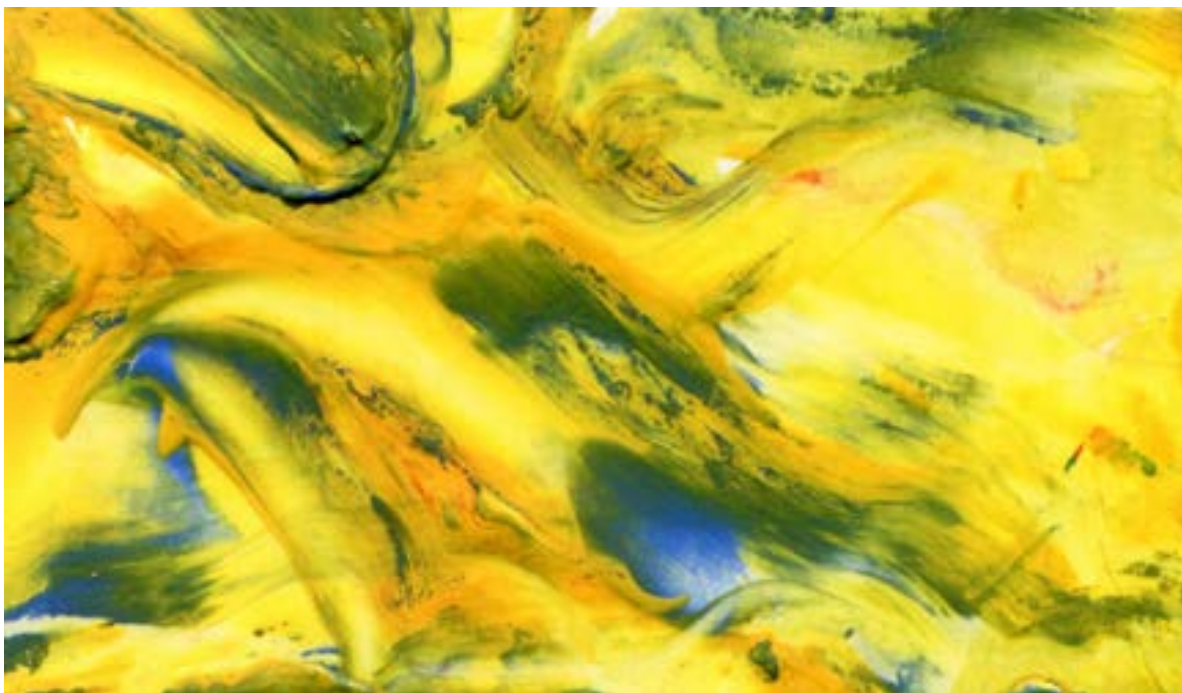

Évforduló

Haldoklik bennem a térdre hullt idő,
öles léptei surranón megálltak.
Ködben nyargalászok párás szekéren
emlékeim közt váltott paripákkal.

Elszórtam tékozlón jó néhány évet,
-fösvény volt a sors, fukarul fizetett -
ami maradt, megbújt jéghegyek foglya,
vagy iramos vágyak tarlótüze lett.

Őrzöm megkövült képeit a múltból
kontúrjába zárva az avított vásznon.
Fáradt csillag bolyong az ég homlokán.
Éveim magamnak visszaszámlázom.

Áthatoló fénynyalábok

Megmártózott benned a jó
simogatón, hogy hozzád ért,
medret keres így a folyó
áthatoló fénynyalábként.

Kapuidat kitarva hagyod,
mintha régóta ismernél.
Vársz, mint Istent az angyalok,
mielőtt a mennybe mennél.

Levegőt

Hallottam, idén is
fogadalommal kezdted
az új évet.
-Én levegővel-
mi mást tehetnék, míg lehet.
Kiporciózom magamnak
ÁFA mentesen
minden nyeletet.
Tudom rossz szokásom,
leszokni róla nem merek.
Lélegzem monoton
reggeltől napestig,
s megfigyelem
e tüneteket
másan.

Megváltozni,
hidd el, nem tudnék már.
Maradok, aki voltam,
csapongó légszák,
egy felfújtt teli hólyag,
de élön, s elevenen...még.
Nélküle holtan,
reménytelenül,
mondd, mire is mennék.

A világot se fogom
megváltani.
Úgy jó, ahogy van,
ahogy megteremtetted.
Nincs rokon, haver
ott fenn fejem felett,
csak az Isten,
-földön se -
hogyan eldöntse sorsom.
Mit érnék el velük,
magam nélkül
elhagyottan
-holmi tarthatatlan-

hamis esküvel tett
szent fogadalommal,
ha érvek nélkül kell
osztanom.

Papolhatnak mások,
ígérhetnek szebb jövőt,
új életet.
Kinőttem hitem,
s a szentmiséket.
Azt add vissza,
ami enyém volt rég,
mit elvettek az évek.
S ha ehhez egyetlen
lélegzet kell csak,
hogyan újra érezzem,
ahogy bennem
életre sarjad,
ígérem Uram
nem hagyom abba...
hát bocsásd meg nekem
ezt a parányi
semmiséget.

Álom-hit

Jó lenne látni az elképzeltet
amit lázas agy formál
hajnalok éltető tüzét
álmok dőre vágyait
nyitott tenyeremben

de azt látom
minden véget ér
mit a szem megcsodál
s józanságra int
megformálni ébren
az elképzeltetlent

Rézkilincs

(Anyámnak)

Még érzem
görcsbe rándult keze melegét
a megsárgult rézkilincsen.
Átsüti tenyerem,
fogva tart, ha csak ránézek.
A nincs is összeköt vele.
Bilincs lett rajta minden ujja.
Szorítanám semmivé vékonyulva.

A ház üres.
Emlékekkel tele,
visszahúzó széthullt percekkel,
mint elszakadt gyöngysor
megbomlott rendje
fel-felcsillan ma is
tejfehér nyakán,

s én kedvemre építeném újjá
függőhídként föld s ég között,
mint egy féltett kincset,
hogy felérjek hozzá,
ha el kell menni.

Csak azt a régi
megsárgult rézkilincset
tudnám elengedni.

Azt hittük egykor

Azt hittük egykor
nekünk határtalan az ég
csillag-milliárdok raja
a nap a hold is miénk
hol a messzeség kéklőn
ködfoltban aranylik
értünk vet árnyat az éj
ránk borul féltőn
földre lehanyatlik
s nekünk dadog a perc
mikor elhagy késve
s foglyok leszünk
egy forró ölelésben

S hittük minden miénk
amit Isten teremtett
végtelent adott nekünk
és örök szerelmet
s mi lett a jussunk
mi az ami éltet
tengerviharok közt
- hogy többre jussunk -
partra vetetten
ahol az álmaink
semmivé válnak
mint napnak a fény
fénynek az árnyék
maradtunk ketten
te meg én egymásnak

S egy teher húz ma is
egy sóhajtás enyhít
ugyanúgy mint rég

Csak ritkább a fény
mennybolt se határtalan
alattunk az alkony
felettünk a hajnal
eltűnt a messzeség
a perc árnyéka nyúlik
csillagok raja nap és hold
másoknak ragyog
s jól esik a meleg
őszi szélben még ma
száraz ágaként leszünk
a tűz martaléka
s szárnyra kapó szélben
együtt útra kelünk
s tengerré válik
minden könnycseppünk

Voltál...vagy...leszel

Jó tudni azt hogy voltál
hogy nekem lehess csak
mikor nem is álmodtál
kiválasztottalak

Jó érezni azt hogy vagy
ölelj el ne eressz
enyhítsd mámoros szomjam
szomjaddal úgy szeress

Jó hinni azt hogy leszel
nekem mindörökké
még lélegzetet veszek
kettőnknek kettőnkért

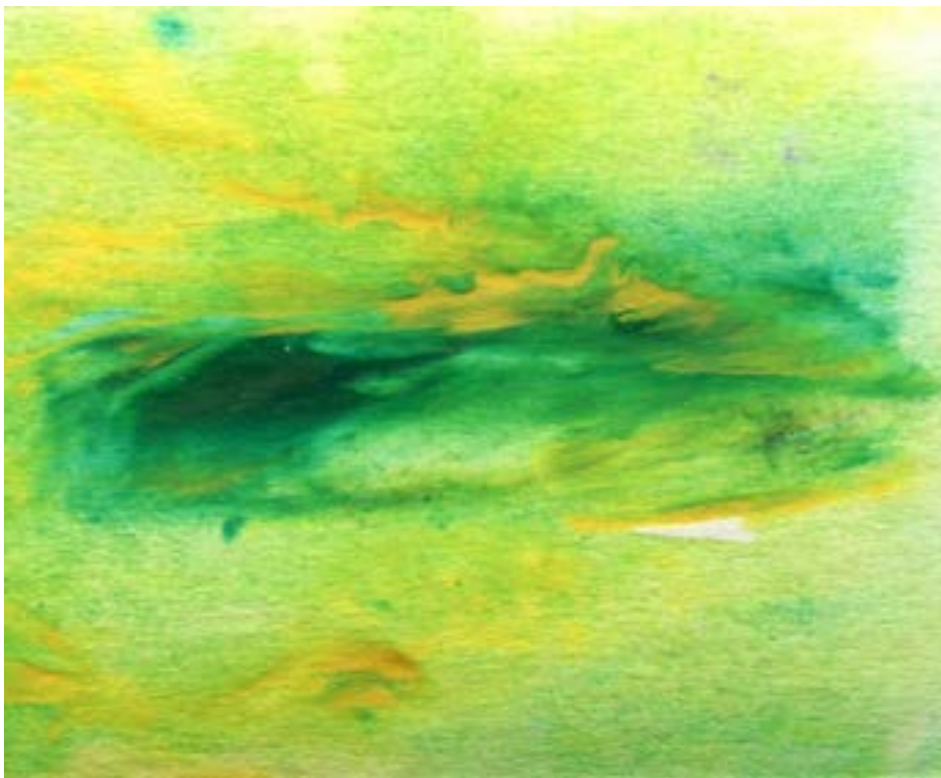
Gyümölcstelen holt ág

csak egy
álomnyi suhanás
varázsaként maradsz meg nekem
örökös hit
várakozás
hogy jössz majd lázas éjeken

forrón
lángolón öleltél
mégis átutazó voltál
dús lombjaim közt
lettél néma gyümölcstelen holt ág
mely kihajt
ha tavaszt érez

de akkor is
ha átok ül rajtam
ha eldobsz
ha a vágy semmivé lesz

viszlek magammal

Gondolatok

Ha nem jössz, szőnyeget teríték eléd.
Üres a szív, a szó, a száj. Úgy várlak.
Írás-jelemnek súlya, értelme légy,
árnyat-bontó fényisten. Kitalállak.

Szétszórt hamuból légy újra izzó parázs,
dalra fakasztó, mint ó-bor, jó nedűk.
Nincstelen lettem, te légy az apanázs,
ha nem vagy, felépített művem holt betűk

ezüsthabfodra csak, tajtékzó felszín
mélység helyett, mikor a szem eget kémlel.
Ilyen az ember, ha haza igyekszik
magába fojtott csendes ürességgel.

Temetetlenül

Ujjatlan blúzt ölt, úgy flörtöl
szívemben az ősz még.
Hamvadó tüzét nem szabad
élve eltemetnem.

Mint a százszor megkívántat,
százszor megkötném,
hogy utolsó csókja
nyár maradjon bennem.

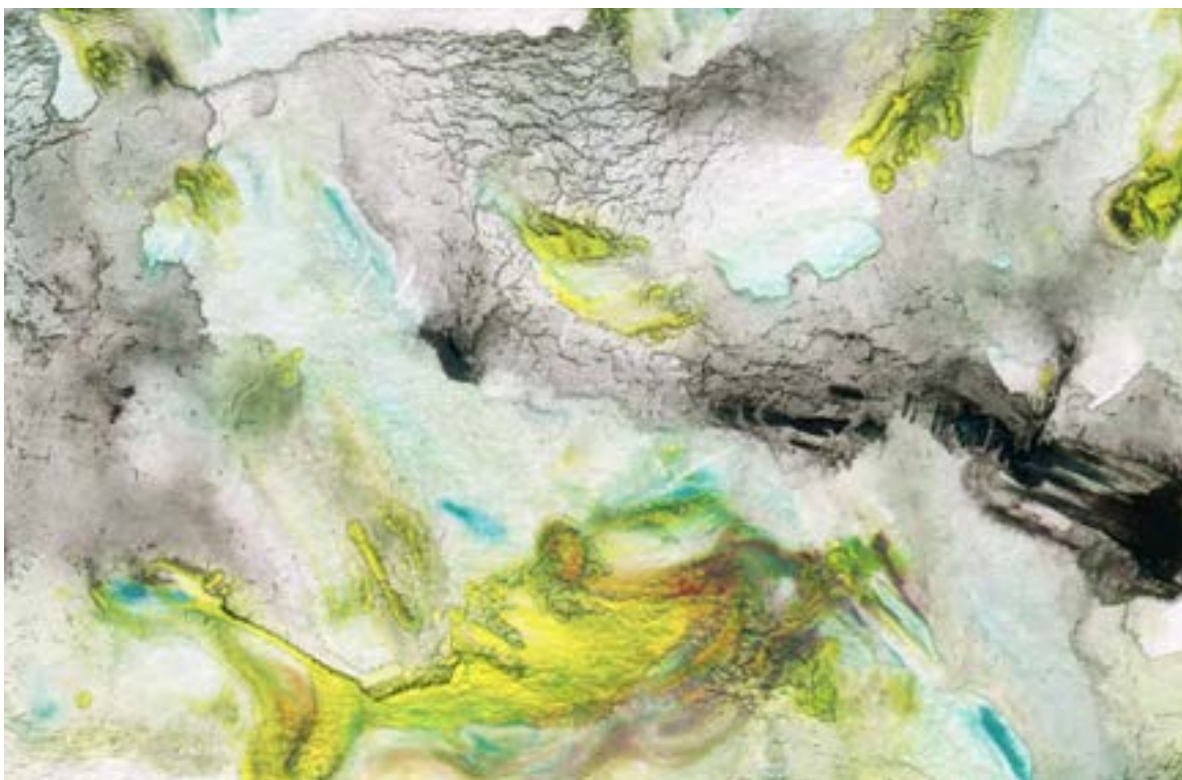
Szerelem

Ne kérdezd, mi lesz holnap. Nem tudhatom.
Mióta vagy, álmodozva járom
lépteid nyomát úttalan-utakon.
Fényárban hordom égi vakságom.

Csillagösvény visz, megbúvó hold-tavi
kráterek mélyén lobbantasz lángra.
Engedd szomjamat szomjaddal oltani,
öleljen gyümölcshezó ágad.

Repít a vágy, szédít, beléd fogódzom,
eggyé válik veled égő testem.
Orkánok tüzeben ringatódzom,
elpusztít, hogy újra megteremtsen.

Szökik a nap, még visszaint az estnek.
Itt hagysz, mint ő, a hiányod betölt.
Minden nőben már csak téged kereslek,
hogy megtaláljak benned minden nőt.

Álomszerű valóságban

A mélység önmagába ásat kutat,
a magasság ívkörét emeli.
Fürkésző szemem csak utánad kutat,
a vágyam vágyaiddal van teli.

Kell kegy és kell csalás is önmagamnak,
hogy érezzem, enyém a végtelen
hulló porszemben, ha álmaim vannak,
s repítenek vad meredélyeken,

Hol elhiszem, a semmiből jön létre
minden jó a szándéktalan rosszra,
fogyó napjaim években mérve.

Tudom, mély a mély, magas a magasság,
elérhetetlen csoda, álmovilág,
mikor az éj a hajnalt ölben hozza.

Aki el se ment

Aki el se ment, azt vissza sose várják,
nem sírnak utána, elébe se mennek,
csak féltik, mint az öreg diófa árnyát,
ha nekifeszül a zúgó fellegeknek.
Elmentem én is, de mégis itt maradtam.
A ház, az utca, a tér ma sem enged el.
Dús gyökérrzettel a rögök befogadtak,
velem mozdulnak a mélyben elevenen.
Tudom, ki hol élt, kié volt egy-egy porta,
hol a bolt, a fodrász, hol sült a friss kenyér.
Anyám kezétől lett áldott minden morzsa,
mozdulatai ma is sejtjeimben él.

Nem számít sors, régmúlt, pusztító enyészet,
a Körös, a híd, a “túl-át” ismerős még.
Tudom, a seregély melyik fán rak fészket,
hol meredek a part, merre vezet ösvény.
Hogy kúszik a mélyből víz fölé a szeder,
s úszik tovább a reszkető békanyálon.
Megtisztul bennem a múlt, ahogy öregszem,
s gyógyírt hoz kínomra, hogy többé ne fájjon.

Bűneim öntudatlanul sokszor meggyóntam,
könnyen elkerülhető vermekbe estem.
A Veres-kereszt gyepén gyerekkoromban
gyakran feloldozott a kőbe zárt Isten.
Anyám kérte, esdve, sorsomról ő dönt,
s mint a vásott kölyök előre köszöntem
neki, vártam, hogy mikor dől le a kötömb,
hogy hálából a sebeit bekötözzem.

Még nem tudhatom, hogy milyen az öröklét,
hol végpusztulás lángjába fullad a nap,
de a kereszt áll még égbe szökő kőként,
s ott a folyó szívemre omló part alatt.
Velük vagyok, a múlt faragott kincseit
így őrzi halvány, pislákoló fény bennem
éltetve egy kicsit, hogy melegítsen is
az emlék. Ha már mindent elveszítettem.

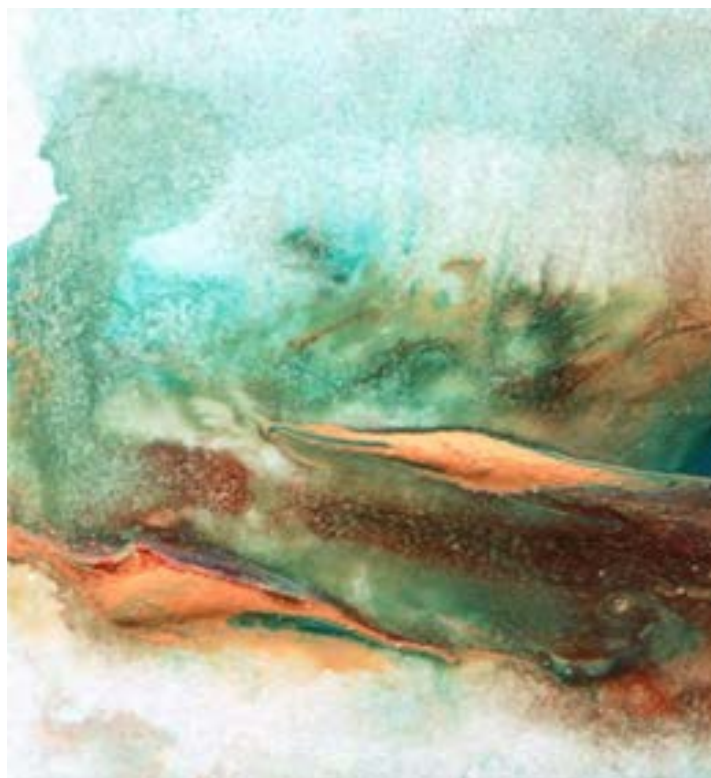

Örök láncon

Kizöldül a hó, s fenn a jégcsapok
ereszre fűzött légző gyökerét
elengedik a fagyok, s úgy csacsog,
mind fülemben, mint ócska zenegép.

Nyöszörgőn fel-felsíró akkordok.
Minden évszak egy szellemóriás,
tudja jól, hogy amit megalkotott,
az a sorban csak láncszemnyi varázs.

Új színeket hoz örök Istenünk,
újabb kihívást emésztő tűzzel,
míg hevít a szív, - búcsút int telünk -
hogy a tavaszt is láncára fűzze.

Dölésszögek

Mit adhatok még
Mit várhatsz tőlem

Ma is ahogy rég
Karodba dőltem

Akkor ott érted
Hogy beléd haljak

Most meg hogy éljek
Kicsit...magamnak

Haragvó affinitás

Mikor a NŐ... haragszik,
felhők úsznak át az égen,
könnye elered.
Szipog, felsír, dörömböl,
ha nem veszed észre.
Érted lázong, meg ellened.
Feltépi tartópillérét a földnek,
Istenért kiált, hogy lásd,
mint cipeli vállán a világ
gondját,
míg te átgázolsz rajta.
A férfi már csak ilyen fajta....

Majd kiteríti száradni lelkét
lelked kötelére,
hogyan NAP legyen
e kétes ragyogásban,
lengesse a szelet,
hozzon fényt rád,
hogyan megtisztulj,
mint anyád vásznai
a nagymosásban.

Mi mást tehetnél. Nagy a
kényszer,
nincs taktika, mi beválik...
kétszer.
Tudod azt, mi oldja, s mi fonja
dühét,
ha szeret, vagy bitót ácsol.
A szellő csak simogat,
vihart nem hoz zápor,
néhány szó forr kanálnyi vízben,
szomj gyötör, fulladozol,

hallgatod a tenger mormolását,
nyelved alatt a ki nem mondott
szó
legjobb orvosság.

Ne keresd azt se, ki a bölcsebb,
lukas zsebbe nem marad kő sem,
nem fúj visszavonulás
befutva lángoló csatatereit. Ha
téved.

Ilyen nincsen, nem is lesz
talán...
mindig a NŐ diktál, szeme
fényében
pörére vetkőztet, s megadod
magad,
hogyan vezekelhess.

Olyan ez, mint százszor
eljátszott színjáték,
egyszer béke szigete, másszor
harag napja...
hol két vesztes, két győztes van,
hiszen úgy fogad el téged
mintha megtagadna...

Nosztalgia

Minden újban
én vagyok a régi.
Alkonyószben még
egy tenyérsnyi nyár.
Nehéz az újat
magamhoz mérni,
ha az a régi
mindig visszajár.

Mégis várom
régiben az újat.
Ösztön és vágy hajt,
vagy talán...ketten.
Nosztalgiázom,
őrzöm a múltat.
Azt is, amit rég
elfelejtettem.

Nem kérdezek semmit

Nem kérdezek semmit, mit is mondhatnál,
gyolcsból szőtt szólepled már az álca.
Ellobbant tarlóútíz hamva a nyár,
avarba hullt álmaink románca.

A kérdéseket se magyarázom.
Önző lettem. Kétségeim rád hagyom,
hogy boldogabbnak láss, ha megalázol,
s elemészti szívem a fájdalom.

Ami elmúlt, tudom, nem jöhet vissza.
Mélybe zuhantam, mint a kőszikla,
kapaszkodnál belém még, mindhiába.

Minek kérdezzelek, hogy visszakérdezz,
elsíratlak mielőtt visszatérhetsz
örök társamnak. A társtalanságba.

Mezsgyék

Úgy halunk meg,
nem tudjuk,
hogy végünk,
mert amíg tudjuk,
csak addig élünk.

Sejtető való légy

Úgy szeretlek látni, oly tisztának téged,
mint hegyek hús tömlőcébe zárt ércet,
amit kéregtesttel óvnak századok.
Ahogy világra gyúrt egy össejtnyi lét
sok milliárdból egyetlen egyként
önmagad ellen is örök lázadót.

Sejtető való légy, ne talmi látszat,
holt ékszer, dőre fény, csalfa varázslat,
hidegen csillanó frissen hullott hó.
Szívedben hordd mind, attól leszel ember,
rejtett kincsed éke ragyog legszebben,
vigaszt áraszt, mikor sírni volna jó.

Szavak villámlása légy, hogyha ez kell.
Csend, sóhaj, ima, ha a szív vezekel.
Elvetett mag másban, hogy megmaradjál.
Higgy a benned égő tisztító lázban,
ha felmagasztalnak, vagy megaláznak,
hogy több lehess mindenkor... önmagadnál.

Anyámnak

Szállnék hozzád...törött szárnnyal is...

Rég elsodort mellőled a szél,
vihar űzött télben, nyárban,
szíved melege kísért végig
csontig-ható fagyhalálban.
Ma is hallom a hangod, s látom,
ahogy szemed könnybe veszett,
míg két karodban a búcsúnál
ég a földdel ölelkezett.
Hegyek mozdultak meg ledöntve
hófödte sziklafalakat,
belém ivódott egész életem
veled ezernyi pillanat,
mint friss földbe az elvetett mag,
mikor a tavasz közeleg.
Szállnék hozzád törött szárnnyal is,
ha honvágy gyötri lelkemet.

A világot veled járom be,
viszlek, szívembe zártalak,
ifjúságom foszló ködén át
oly óriásnak láttalak,
s tisztának, mint az első havat,
csillámló házgerinceket,
mint imádságot, ha harang szól,
mint az első szerelmet.
Zubogó források kísérek,
annyi öröm és bánat ért.
Gyermekként hagytalak el téged,
s megjöttem felnőtt férfiként.
Gyengülő karod, mely ringatott,
óvott sok-sok esztendőn át,
míg csillagok gyúlnak az égen
éltet, felemel, erőt ad
tovább menni végig az úton,

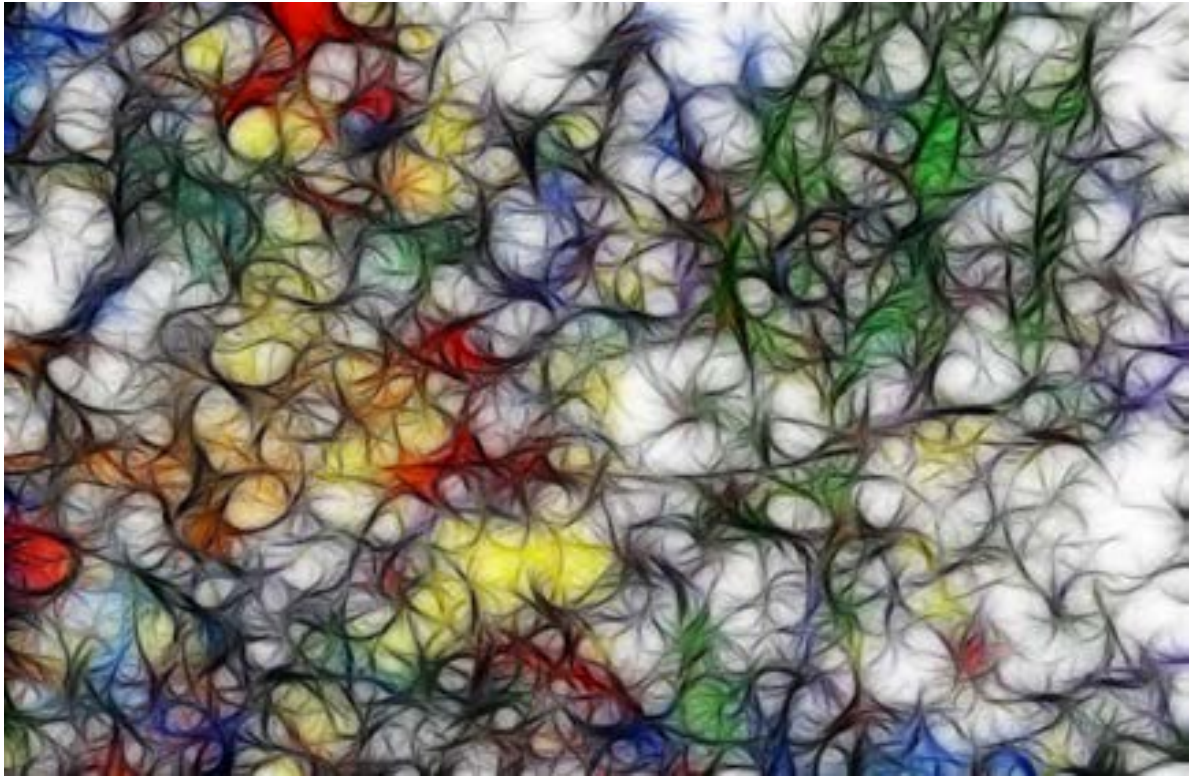
ha mindenki el is hagyott,
tédre kényszerített a sors,
s hinni azt, hogy erős vagyok.
Minden szavad, minden intelmed
nevelt, emberré így formált,
szívembe véstem, hordom ma is,
mint keresztet, mint talizmánt,
titkos jegyet a ruhám alatt,
mint ősi jussát a gyermek,
ahogy a fényt hordják ölükben
pirkadatkor a fellegek.
Emlékezem, s szívem elszorul,
élj sokáig még jó anyám.
Súgd fülembe, hogy ...az élet szép.
Mintha először hallanám...

Csillagokra vesd szemed

Ne háborút szíts, békét hozz, a sors
se késztet - míg dolga van - halálra
viharba került eltévedt hajóst,
kit villámlás sújt, s úzi tenger árja.

Csillagokra vesd szemed, járj bárhol,
amíg az élet fénye felragyog,
kísérjenek derengő hajnalok,
hogy partot érj, s a halál se fájjon.

Grafitarcú Ákom-Bákom

(Flóra rajzaihoz)

Rajzaid egy TÜNDÉRORSZÁG,
csodák, titkok birodalma.
Sárga kutya, ló, oroszlán,
kastély, Barbie, hintó, alma
Mind bebújt a ceruzádba.
Arra várnak, hogy ints nekik,
rajzold falra, kőre, fára
álmaid féltett kincseit.

Súgj nekik egy varázsigét:
Grafitarcú Ákom-Bákom!
Látod, máris életre kélt
kezedtől mind az irkádön.
Rajzolj királyt, királynőket.
Végtelen nagy a hatalmad.
Ceruzáid szüli őket,
radírodba belehalnak.

Girbe-görbe kajsza idom,
mindegyikben ott vagy kicsit
Látom, ahogy rajzaidon
még a király is rád kacsint
mosolyogva kis Barbie lány.
S fehér lovon, Mercédesszel
eljön érted egyszer talán...
rajz nélkül is, ha nagy leszel.

Várj

Várj rám a völgy ölén, hol az őszi csend
avarba hull, s fáklyafény se lobban.
Sóhajod neszének visszhangja sincsen.
Társa vész a szónak elhagyottan.

Várj rám az éjben, hol csillag se rebben,
merengő taván holtan ring az ég.
Várj, míg partra vet felhő-kék szemedben
a hullámtalan tengernyi mélység.

Várj rám akkor is, hogyha nem kiáltok,
a sors terhem bőkezűn tetézi
mások bűneiért, s a rám szórt átok
lobogó tüzetet elemésztí.

Várj rám, mikor a testem szügyig lázban
poklaim kínjától a mennyország
gyönyöréig emel, s tajtékos nászba
menekülnék. Magam elől...hozzád.

Elidegenedés

Meg se látlak,
hogy ne végy észre,
ha nem hiányzom,
keríts kézre,
tagadd, hogy létezem,
míg hagynak,
s ha megjátszod,
hogy így se ismersz,
nálam hiába kilincselsz,
mintha te volnék én,
megtagadlak.

Nem hálátlanság

Nem hálátlanság volt, nem is közöny,
tetteidre ez nem mondható.
Nekem ma is az vagy, aki voltál,
harmatcsepp, csoda, csillaglakó.

Nem is hűtlenség miatt hagytad el,
tudom, nem tennél ilyet soha.
Óvtad, ölelted a viharban is,
mint dús fűrtjeit az orgona.

Nem megvetés, harag, szégyen gyötört,
ezzel se lehetsz vádolható.
Csillagot vetett szemed, ha láttad,
mint rejtelmes mélyére a tó.

Hogy mégis elhagytad babáidat,
ne fájjon, ártatlan vagy, vétlen.
Látod, így rohan velünk az idő.
Nő lettél. Csendben. Észrevétlen

Kései felismerés

Most érzem csak
elsárgult csontigazát
az intő szónak
erejét tette-vágyón
mi lángra gyújt
félévszázadot késve
s hordom kínlódva
vívódásaim közt
a meg nem értés látszatát

Szívbontó
lélektükörré lett
anyám holt szemében
a vak világ s bolyongásom
belenézek ő néz vissza rám
alámerít súlytalanul
ördögűző karral felemel

s kitisztul e végtelen
üres szemhatár
hogy újra vele legyek
s megértsem azt
- ahogy hívót a hitetlen-
amit ő akart régen
s én nem

Ő már rég elfelejtette tudom jól
ami volt
én meg most értem meg
ami lesz
ha azt a fényt
mi bennem lobog
mikor indulnom kell hozzá
magammal viszem

A föld ölelt

Nem rakta tele a sors szekeremet,
nem halmozott el földi javakkal.
Békét kötöttem dühödt önmagammal,
megszerettem azt, aki szeretett.

Nem lázadtam. Voltam jégbe-fagyva Nap,
szélrongy Felhő, úr-Lény, kék Holdtölte.
Árnyam se vetült idegen küszöbre,
vártam arra, hogy befogadjanak.

Nem fájt, hogy gazul becsaptak mások,
ígérték kincset, pénzt, boldogságot.
Vágyaim mindig magamhoz mértem.

Hason-csúszó sok talpnyaló között
a föld ölelt magához, s úgy köszönt,
mint anyám, ha hozzá hazatértem.

Szerelem volt

Csak magamra, senki másra
nem haragszom, miért is tenném.
Szerelem volt. Első látásra.
Kelő hajnal, harmat-költemény.

Őrült vágyban egymásra talált
álomnyi ősrobbanás. Föld-ég,
ledöntött, most meg vergődni lát,
nem értem magam se, mi történt.

Ne is kérdezd, ki volt ostobább.
Aki a nőn átlát, a csodát
vallatón nem faggatja többé.

Menj szerelem. Megyek utánad.
Csend vagyok, érző férfi bánat.
Bevallom, ha fáj is, te győztél.

Ha megfog a kéz

Kereslek, ha nem vagy itt.
A hiányod alakít.
Elképzeld, formál, lefest
A vágy, mikor jő az est.
Csillagízű fényt keres
Sejtekben a DNS.
Bokrokon és rózsafán
Átszűrődő holdsugár,
Rezgő-felhő illatok
Hívna, gyere, itt vagyok.
Szemem mindent átkutat,
Járatlant, és járt utat.
Érted nyílik ki a száj,
Sírva jajong, kiabál,
Hallgat a fül, hol lehetsz
A szív sikong: S. O. S.

De ha itt vagy, ki keres,
Az, hogy „vagy”, természetes.
Csendes a vágy, nem repes,
A képzelet le sem fest.
Génjeim közt hordalak,
Magamba beoltalak.
Nem bujkál a rózsafán
Utánad a holdsugár.
Sóhaj, zokszó se esik,
A „van”-t sosem keresik.
Szemem fénye se kutat
Hozzád járatlan utat .
A fül süket, nincsen nesz,
Szívem érzi, hogy szeretsz.
Mikor megfog két kezem,
Többé már nem kétkedem.

Varázslatok

Meddig könny a könny, s mettől lesz az mosoly,
csillanó cseppje hol vágy, hol szenvedély.
Hogy indul, merre, millió póruson,
míg egymásra talál szemed szegletén.

Könnyből mosolyt szül, mosolyból meg könnyet
egy-egy bűvös szó, mikor megszólalok.
Nevetsz és sírsz, az élet ettől könnyebb.
Titkos varázslat, le se tagadhatod.

A semmi jussán

Nem kergetem a rohanó időt
Vadakra ostort se pattogatok
Nem révedek a régmúltra vissza
Sorsnyi elégtétel hogy még vagyok

Nem ébresztenek dőre ábrándok
Csalódni többé nekem nem szabad
Múlthoz már jövőhöz még nincs közöm
Enyém a ma gondja mely rám szakad

Megállt az idő kiszáradt a szám
Arcom a csend víztükrébe mártom
A pillanat varázsa fűrésztí
Bennem az örökkévalóságot

Pihen a nyár már szellő se rebben
Habkönnyű a testem mint a homok
Nem süllyedek nem is emelkedem
A semmi jussán így osztozkodom

Csend és sikoly

Szeretem a csendet. A lelkem néma
hangzavarban megtisztulni vágyik,
s ha kicsordul medrem hordaléka,
húrja leszek egy hárfafazsongásnyit.

Sajnálnak, kik rám nem ránthatnak kardot,
bölcsek hitt elmék, sikolyhuszárok.
Párbajképtelen vagyok. Ordíthattok.
Visszanémulok szótlánul rátok.

Hangjáték ez. Zsivaj, hamis szólam.
Könnyelműn zizzent szalmavirág szóban
cirkusszá vált tenyéryi porondon.

Én csendemet féltem. Az örök létűt.
Hitem, vágyam, szavam. Az el nem évült
igazságot, míg magamban hordom.

Én az Ember

Lehettem volna
gyötrő kétség,
tökéletesben egy
hajszáltrepedés.
Bűnben erény,
hiúságban önhitt,
hogyan tudjam, milyen
velem az egész.

Lehettem volna
vérlázító szó
cicomázott mondat
ékei között,
átkot fohásszá
erjesztő kovász,
rongyos senki,
vagy túl jól öltözött

Lehettem volna
fény, büszke árny is.
Riasztó hiányjel,
vagy kézírás a falon,
hogyan aki velem van,
az tudja meg,
addig van ő nekem,
s én neki, míg akarom.

De nem lettem, hisz
bennem van mind ez
úgy, ahogy az Isten
bűneimmel együtt
megteremtett
kétes tökélyben,
a Föld urát. Engem.
Az Embert.

Hit és hitelenség

Villámléptűvé tett égi fényjelek
tanítják most a mennydörgést járni.
Gyorsabb tempót diktál oldás és kötés.
Fejek hullnak, nem kell inhalálni.

Szószegő hegyomlás jön, tűzlavina,
szobrot ígér s széttör darabokra.
De porrá válva a hitelenségben
vele leszel mindég. Te, a hit szobra.

Fáj a szívem

Fáj a szívem már nem nevet
Nem viselek se álnevet
Se nevemhez új álarcot
Csak amit a sors rám karcolt

Eltört lantban cseléd a hang
Mikor a dal magamra hagy
Kinn búsulok testem falán
Belül zörget rám a halál

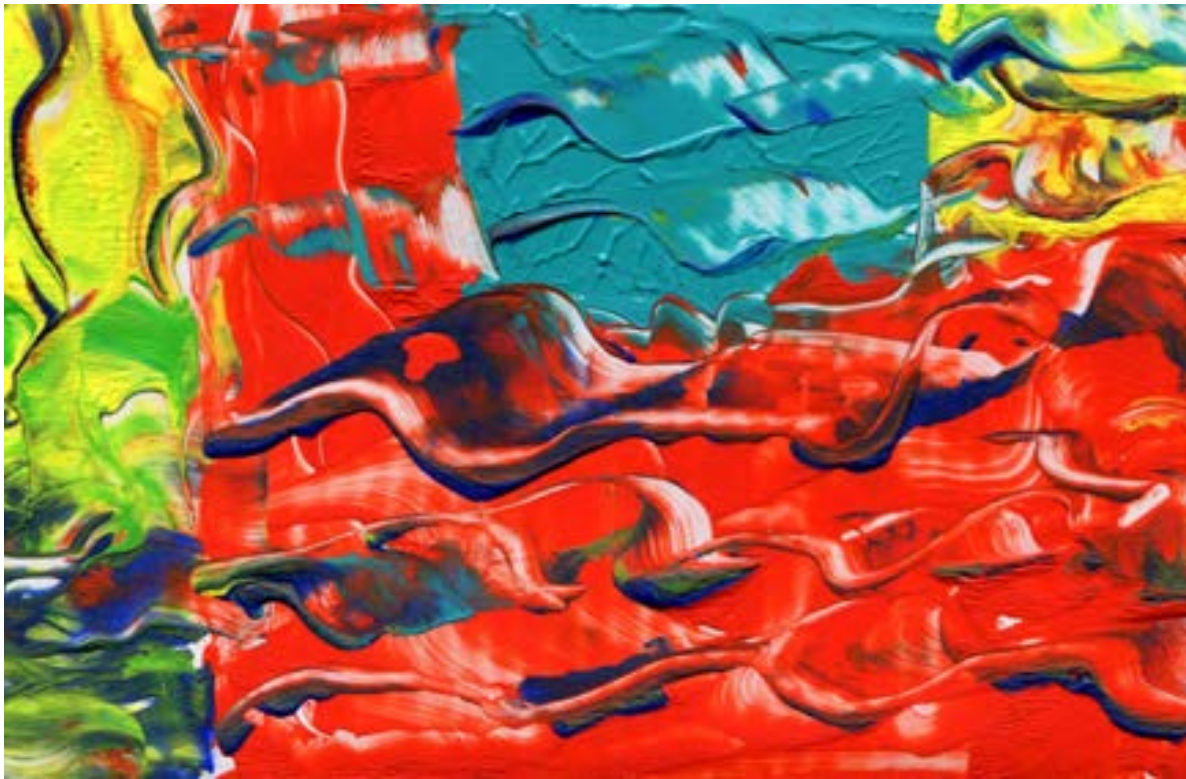
Engedd játszani

Csupán csak játék, -játszani akar mind,
csalni magunk ellen- hogy nyerjenek.
Erkölc, jog, nagyzás, hóbort, vagy balga hit
is kevés, hogy visszarettenjenek.

Félkész termék lett, ízetlen adalék
a kimondott szó, torz, hamisítvány.
Kevés vigasz a bónusz, már nagy a tét.
Félrevert harag sunyít a sírnál.

Élőkre is halotti leplet terít,
blöfföl, vagy hallgat. Viszi a házadat.
Véredből nyer hozzá erőt, míg telik

Hogy rangra emeld e bűnös szenvedélyt,
s vesztésként add oda, érte magadat
remény nélkül, mint a halálraitélt.

Kit asszony szült

” Ki adhat tisztát a tisztátalanból? ” (Jób k.14.)

Akit asszony szült, mind rövid életű.
Útján háborúk kísérik végig
böven, ahogy bő a kénköves zápor.
Lassan vetik el, gyorsan beérik.

Áttsongja tavasz, virágként bontja nyár
mézédes kelyhét, s oly észrevétlen,
gyorsan hervad el, mint a futóárnyék.
Sóhaja kél csak maroknyi fényben.

Ki adhat tisztát a tisztátalanból.
Senki! Gyarló lett itt minden ember.
Pehely a sorsa, a terhe mázsányi.
Mégis örök, és legyőzhetetlen.

Fut az út

Fut az út sántán
Billegnek a fák
Úzi a sántán
A szarvas csordát
Szellők ölébe
Hajlik a barka
Selymes szíve hull
Vérzőn az avarba
Lángol a tarló
Füstölög kéken
Cigánykereket
Vet fenn az égen

Tavasza se volt itt
Még nyár is alig
Kertek alatt az
Ősz lopakodik
Ablaknyi résen
Felhők közt bolyong

Sápadt cégér lett
A réz napkorong
Csillagok hullnak
A föld elalél
Sántán fut az út
Kanyarog a tél
Mégfagy a tűz is
Élni szeretnék

Észrevétlenül
Minttha nem lennék

Megyek haza

Ma is ők jönnek velem szembe
szememen át mind a szívembe
pupilla-kapum tárva-nyitva
mohó étvágyam gyarapítja
a látvány ahogy befogadom

Megyek haza visz a vonatom
napraforgó kukoricatáblák
jegenyesor égbe-döfött dárdák
visznek sín nélkül vasmarokkal
mozdony sincs...tudom csak álmodtam

Vége a nyárnak

Lopakodik az ősz, észrevétlenül. Csak a természet szépségeivel beoltott ember érzékeny erre, az veszi észre a változás jeleit, az apró változásokat, a táj piciny rezdüléseit a színek tónusában, mikor reggelente egy-egy virágról, levélről, fáról ránk megzörgetik ablakunkat.

Érezzük, hogy enyhül a tűz szívünkben, csillapodik a vágy, ölünkbe roskad az égi magasság. Ehhez már hőmérő se kell, érzékelhető a bennünk lüktető idővel, mely visszafordíthatatlan. Jelzi fájón az örök mulandóságot, hogy a pillanatról meg ne feledkezzünk. S könnyörtelenül méri az utak hosszát, az előrehaladás sebességét.

Létezésünk tartalma, formája más és más, csak az irány közös. Csak előre. Nincs hátra és nincs megállás. Eltévedni sem lehet, végül mindenki megérkezik. Persze kinek gyors, kinek lassú a felvett tempó, a megérkezés ideje is változó, egy valami közös. Az állomás.

Ilyen utat jár be minden évszakunk. Most a nyár van soron. Néhol már látja az állomást, ahová érkeznie kell. Szedelőzködik, már összepakolt. Sietnie kell a leszállásnál. Az ősz várakozik, új színeivel a peronon...

(Seres László)

Tartalom

Előszó helyett ...	2	Cserbenhagyás	56
Ellentmondások	3	Bo-Bó	57
Metamorfózis	4	Két ismeretlen	58
Harag nélkül	5	A pillanat	59
Földbe gyökerezve	6	Kezek	60
Vers-jelek	7	Hajnalban megyek érted	61
Elhallgatott bűn	8	A szó halhatatlan	62
Mintha éheznel	9	Ébredés	63
Körbe-körbe	10	Évforduló	64
Pötyi	11	Áthatoló fénynyalábok	65
Elégtétel	13	Levegőt	67
A NŐ és a FÉRFI	14	Álom-hit	68
Mementó	15	Rézkilincs	69
Kibontva	16	Azt hittük egykor	71
Útravalónak	17	Voltál...vagy...leszel	72
Mint ahol halott van	18	Gyümölcstelen holt ág	73
Halló...itt vagy	19	Gondolatok	74
Fohász	21	Temetetlenül	75
Ne félj	22	Szerelem	76
Közönyök közt	23	Álomszerű valóságban	77
Csillagok kihűlt testeként	24	Aki el se ment	79
Gondolattalanul	25	Örök láncon	80
Hasztalanul	26	Dölésszögek	81
Fokok	27	Haragvó affinitás	83
Kezed	28	Nosztalgia	84
Ha gyermek lehetnék	29	Nem kérdezek semmit	85
Csak úgy	30	Mezsgyék	86
Veled	31	Sejtető való légy	87
Pokol volt az	32	Anyámnak	89
Bűnhődés	33	Csillagokra vesd szemed	90
Piedesztálon	34	Grafitarcú Ákom-Bákom	91
Kart-karba-fűzve	35	Várj	92
Nem kell	36	Elidegenedés	93
Ajándék	37	Nem hálátlanság	94
Mirabell-kert	39	Kései felismerés	95
Belőled sajdulok ki	40	A föld ölelt	96
Démontúz	41	Szerelem volt	97
Mindig más vagy	42	Ha megfog a kéz	98
Viharos sikolyok	43	Varázslatok	99
Hordom a keresztet	44	A semmi jussán	100
A felcsillagozott égen	45	Csend és sikoly	101
Lázalom	46	Én az Ember	102
Átszűrődő fényben	47	Hit és hitetlenség	103
Álom-vízió	49	Fáj a szívem	104
Viharos történelem	50	Engedd játszani	105
Könnyek	51	Kit asszony szült	106
Pedig és Mégse fiának dala	52	Fut az út	107
Mondd, ki vagy	53	Megyek haza	108
Pillanat és örökkévalóság	54	Vége a nyárnak	109
Életre-halálra	55	Tartalom	111

Képek: Horváth Piroska
Versek: Seres László
Szerkesztés: Breuer Mária

Impressum

Copyright: © 2014 Horváth Piroska
© 2014 Seres László